

မောင်မိုးသူ

သက်စွန့်ဆံဗျား

DAY OF

JUDGEMENT

JACK HIGGINS

(၁)

လမ်းကွေ့သို့ ချိုးလိုက်သည် နှင့် မေယာသည် နိဗ္ဗာန်ယာဉ်ကား၏ အရှိန်ကို လျှော့ချလိုက်၏။ စတီရာရင်ကို ကိုင်ထားသော သူ့လက်ဖဝါးများမှာ ချွေးပြန်နေသဖြင့် ချော်ချွတ်ချွတ်ကြီး ဖြစ်နေ၏။ စစ်ဆေးရေးဂိတ်နားသို့ နီးလာသည် နှင့်အမျှ ရင်ထဲမှာ တင်းတင်းကျပ်ကျပ်ကြီး ဖြစ်လာ၏။ စစ်ဆေးရေးဂိတ်ကို ထိန်ထိန်လင်းလင်းသော မီးရောင်အောက်တွင် အထင်းသားမြင်နေရ၏။

"ငါတော့ ရူးနေပြီထင်တယ်"

မေယာသည် သူ့ဘာသာ တိုးတိုးကလေး ရေရွတ်လိုက်၏။ ပြီးမှ ဆက်၍

"တကယ်ပဲ ရူးပြီ၊ ဒါနောက်ဆုံး အခေါက်ပဲ တော်ပြီ၊ ငါကျိန်ပါတယ်ကွာ"

မေယာသည် ကိုယ့်ဘာသာ ကျိန်တွယ်ရင်း ဂိတ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည် ။

အစောင့်စစ်သားနှစ်ယောက်သည် ပုံစံဟောင်းမိုးကာအင်္ကျီများ ဝတ်ထားပြီး သေနတ်ကို ပခုံးမှာ လွယ်ထားကြ၏။ အရာရှိစစ်ဗိုလ်ကမူ တဲအပေါက်ဝမှာ မှီရင်း စီးကရက်ခဲထား၏။

မေယာသည် ကားကိုရပ်လိုက်ပြီး အစောင့်တစ်ယောက်

အနားရောက်သည် နှင့် ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည် ။ လမ်းသည် လူနေအဆောက်အအုံများကို ဖျက်၍ ဖောက်ထားခြင်းဖြစ်သည် ။ အုတ်တံတိုင်းကြီးသည် လည်း ထိုနည်းလည်းကောင်းပင်။ ဟိုတစ်ဖက်မှ မီးရောင်ကို မြင်ရသည် ။ အနောက် ဂျာမနီ၏ စစ်ဆေးရေးဂိတ်မှ မီးရောင်တည်း။

မေယာသည် သက်ဆိုင်ရာ စာရွက်စာတမ်းများ ရှာဖွေနေစဉ် အရာရှိ ထွက်လာ၏။

"ဟာ မေယာ၊ လာပြန်ပြီကိုး၊ ဒီတစ်ခေါက် ဘာတွေပါတုံး၊ အလောင်းတွေပဲလား"

မေယာသည် လက်ထဲမှ စာရွက်စာတမ်းများကို လှမ်းပေးရင်း

"တစ်လောင်းတည်းပါ ဟာလက်ဖတ်နှင့်"

သူသည် စတိုးကိုင်မျက်မှန်ဝိုင်းထဲမှ စစ်ဗိုလ်ကို စောင့်ကြည့်နေမိ၏။ လက်ဖတ်နှင့်က စာရွက်ကို ကြည့်ရင်း

"အန်နာရှုဆိုပါလား၊ အသက် ၁၉ နှစ်ဆိုတော့ ငယ်လွန်းလှချေလား"

"ကိုယ့်ဘာသာ သတ်သေတာလေ၊ သူ့ဦးလေးနဲ့ အဒေါ်က အနောက် ဂျာ မ နီ မှာ ရှိတယ်၊ သူတို့ က တောင်းဆိုလို့ အလောင်းသယ်လာခဲ့တာပါ"

အစောင့်စစ်သားတစ်ဦးသည် နိဗ္ဗာန်ယာဉ်၏ နောက်ခန်းကို ဖွင့်၍ အခေါင်းပေါ်မှ ဝက်အူကို လှည့်ဖြုတ်၍ လုပ်လိုက်သည် ။ မေယာသည် ပျာပျာသလဲနှင့် ထိုစစ်သားကို လှမ်းဆွဲလိုက်၏။

စစ်ဗိုလ်ဖြစ်သူက မေယာကိုကြည့်၍

"ဘာလဲ ခင်ဗျားက ကျုပ်တို့ အခေါင်းဖွင့်မကြည့်စေချင်ဘူးလား၊
ဘာကြောင့်ပါလိမ့်"

မေယာသည် နဖူးပေါ်မှ ချွေးပါက်များကို သုတ်ပစ်ရင်း စကားလုံး
ရှာမရဘဲ ဖြစ်နေ၏။

ထိုအချိန်တွင် ကုန်တင်ကားငယ်တစ်စီးသည် နောက်မှ
ထိုးရပ်လာ၏။ ကားမောင်းသမားသည် ရှေ့ခန်းအပေါက်မှ
လက်ထုတ်၍ စာရွက်စာတမ်းများ အသင့်ကိုင်ထား၏။ စစ်ဗိုလ်သည်
သူတပ်သားတစ်ယောက်ကို လှည့်ကြည့်ကာ စိတ်မရှည်စွာဖြင့်

"နောက်က ငနဲကို မြန်မြန်ရှင်းပေးလိုက်စမ်းကွာ"

တပ်သားသည် ကပျာကယာ ထရပ်ကားရှိရာသို့ သွားပြီး ဒရိုင်ဘာ
ပေးလိုက်သော စာရွက်ကို ကြည့်စစ်ဆေးသည်။ ပါးစပ်မှ လည်း -

"ဘာတွေလဲ"

"ဒီဇယ်အင်ဂျင်တွေ၊ ပြင်ဖို့ ယူလာတာပါ"

စက်များ သည် ထရပ်ကားဟင်းလင်းပွင့် နောက်ပိုင်းတွင် ကြိုးဖြင့်
သိုင်းထားရာ အတိုင်းသား မြင်နေရ၏။ တပ်သားသည် စာရွက်များကို
ဒရိုင်ဘာအား ပြန်ပေးလိုက်ပြီး

"သွားနိုင်ပြီ"

တပ်သားသည် အနီတစ်တန်း၊ အဖြူတစ်တန်း ခြယ်ထားသော
ဂိတ်တန်းကို မပေးလိုက်၏။ ထရပ်ကားမောင်းဆရာက
နိဗ္ဗာန်ယာဉ်နောက်မှ နောက် အနည်းငယ် ဆုတ်ပြီး နိဗ္ဗာန်ယာဉ်ကို
ကျော်တက်ကာ ခရီးဆက်သွားလေသည်။ ။

ထိုအခါမှ စစ်ဗိုလ်သည် သူ့တပ်သားများအား အမိန့်ပေးလိုက်၏။

"ခေါင်းကို ဖွင့်ကာ"

မေယာက တောင်းပန်သော လေသံဖြင့်

"ခင်ဗျားတို့ မသိဘူးနော်၊ ဒီအလောင်းက ရက်နှစ်ပတ်လောက်
မြစ်ထဲမှာ ကြာနေပြီနော်"

"အင်းလေ၊ တို့ အခု တွေ့ရမှာ ပေါ့"

တပ်သားများ သည် ခေါင်းအဖုံးကို မလိုက်ကြ၏။ အနံ့သည်
ထောင်းခနဲ ထွက် လာလေ၏။ အနံ့မှာ ဆိုးရွားလွန်းလှကား
တပ်သားတစ်ယောက်သည် နိဗ္ဗာန်ယာဉ်နံဘေးမှာ ပင်
ထိုးအန်လေတော့သည် ။ တစ်ယောက်သည် သူ့ဆရာစစ်ဗိုလ်
မြင်သာရန် ခေါင်းထဲကို လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် ထိုးပြ၏။
သူ့ကိုယ်တိုင်ကမူ နောက်သို့ ဆုတ် လိုက်လေ၏။

စစ်ဗိုလ်သည် မျက်စိမျက်နှာပျက်ပြီး -

"အဖုံး မြန်မြန် ပိတ်လိုက်ကြဟေ့"

နောက် မေယာကို ကြည့်၍

"ဒါကြီးကို မြန်မြန် ယူသွားစမ်း"

ထရပ်ကားသည် ကြားနယ်နိမိတ်ကို ဖြတ်ကျော်၍ အနောက်ဥာမန်
စစ်ဆေးရေးဂိတ်တဲ နံဘေးမှာ ထိုးရပ်လိုက်၏။ ဒရိုင်ဘာသည်

ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။ သူသည် အရပ်ရှည်လျားသူ တစ်ဦးဖြစ်ပြီး သားရေဂျာကင် အမည်းရောင်ကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး ဦးထုပ်တစ်လုံး ဆောင်းထား၏။ အိတ်ထဲမှ တွန့်ကြဲနေသော စီးကရက်ဘူးကို ထုတ်၍ အထဲမှ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ယူကာ နှုတ်ခမ်းမှာ တပ်လိုက်ပြီး အနားသို့ ရောက်နေပြီဖြစ်သော အနောက်ဂျာမန် ရဲတပ်ကြပ်ကြီး မီးညှိပေးသည် ကို ခေါင်းငုံ့ မီးညှိလိုက်သည်။ ။ ဆာဂျင်လက်ထဲမှ မီးခြစ် မီးတောက်၏ အရောင်တွင် မေးရိုးမြင့်မြင့်၊ ဆံပင် အရောင်ဖျော့ဖျော့၊ မျက်လုံး မွဲပြာပြာအရောင်ရှိသူ၏ မျက်နှာသည် ပေါ်လာ၏။

ဆာဂျင်က ဂျာမန်ဘာသာဖြင့်

"ဘယ်လိုလဲ မေဂျာဗောက်ဂန်း၊ ခင်ဗျားတို့ အင်္ဂလိပ်စကားတစ်ခု ရှိပါတယ်ဗျာ၊ လည်လွန်းတဲ့ ဘီး ဘာနင်းမိ ဆိုလား။"

ဗောက်ဂန်းကမူ သူသိလိုသည် ကိုသာ စူးစမ်းလိုက်၏။

"နောက်ပိုင်း အခြေအနေက ဘယ်လိုလဲ"

ဆာဂျင်က လှမ်းမျှော်ကြည့်ရင်း -

"နည်းနည်း ပြဿနာတက် ထင်ပါရဲ့ ၊ အဲ နိဗ္ဗာန်ယာဉ်ကလည်း လာနေပါပြီဗျာ"

ဗောက်ဂန်းက ပြုံးလိုက်၏။

"ဒါဆို ဂျူလီယက်ကိုသာ ပြောလိုက်ပါဗျာ၊ ကျုပ် ဆိုင်ကပဲ စောင့်နေမယ်လို့ "

ဗောက်ဂန်းသည် ကားပေါ်ပြန်တက်ပြီး မောင်းထွက်လာခဲ့၏။ အတန်ကြာမှ ဖနောင့်နှင့် ထိုင်ခုံကို ခေါက်လိုက်ရင်း

"အထဲက အခြေအနေ ကောင်းရဲ့ လား"

ခပ်တိုးတိုးခေါက်သံ အထဲမှ ပြန်ပေါ်လာ၏။ ဗောက်ဂန်းက ပြုံးလိုက်သည် ။

"ဒါဆို အခြေအနေ ကောင်းတယ်ပေါ့"

ဗောက်ဂန်းက ကားဆက်မောင်းလာခဲ့၏။ စစ်ဆေးရေးဂိတ်မှ ၁၅ မိနစ်ခန့် ကြာသောအခါ စပရီးမြစ်ကမ်းနံဘေး ဂိုဒေါင်ဟောင်းများ တန်းစီနေသော ခပ်မှောင်မှောင် လမ်းတစ်လမ်းထဲသို့ ရောက်လာ၏။ လမ်းတစ်ဝက်ခန့်တွင် ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခုသည် မီးလင်းနေ၏။

"ဂျူလီယက်မေယာနှင့်အဖွဲ့ နိဗ္ဗာန်ယာဉ်လုပ်ငန်း"

ဗောက်ဂန်းသည် ကားပေါ်မှ ဆင်း၍ ပိတ်ထားသော တံခါးသော့ကို ဖွင့်သည် ။ နောက် တံခါးကြီးကို ဖွင့်သည် ။ အထဲဝင်ကာ မီးဖွင့်သည် ။ ပြီးမှ ထရပ်ကားကြီးပေါ်သို့ ပြန်တက်ပြီး ကားကို အထဲသို့ မောင်းသွင်းခဲ့၏။ အခန်းကျယ်ကြီးထဲတွင် ရုံးခန်းလို မှန်ကာထားပြီး ခေါင်းအလွတ်များ သည် ထောင့်တစ်နေရာတွင် စုပုံထား၏။

သူသည် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိရင်း ခဏစောင့်လိုက်၏။ ထိုစဉ် နိဗ္ဗာန်ယာဉ်သည် အထဲသို့ မောင်းဝင် လာလေ၏။ ဗောက်ဂန်းသည် လျင်မြန်စွာပင် တံခါးမကြီးကို ပြန်ပိတ်လိုက်၏။ မေယာသည် ကားမှ စက်ကို သတ်လိုက်ပြီး ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်၏။ သူသည် စိတ်လှုပ်ရှားနေပြီး မျက်နှာပေါ်မှ ချွေးများကို ညစ်ထေးထေး လက်ကိုင်ပဝါနှင့် သုတ်လိုက်သည် ။

"နောက်ထပ်တော့ တော်ပါပြီ ဆိုင်မွန်၊ ကျုပ် ကျိန်ပြောလိုက်ပါရဲ့ ၊ ရှုမစ်က ဈေးနှစ်ဆပေးရင်တောင် မလုပ်တော့ဘူး၊ ဒီနေ့ညများ

ကျုပ်တော့ သွားပြီ အောက်မေ့နေတာ"

ဆိုင်မွန်ဗောက်ဂန်းကမူ ပြုံးရွှင်စွာဖြင့်ပင်

"မောင်ရင်က သိပ်စိတ်ပူတတ်လို့ ပါ"

ပြောပြောဆိုဆိုပင် ထရပ်ကား ရှေ့ခန်းမှ ခလုတ်တစ်ခုကို နှိပ်လိုက်၏။ ထိုင်ခုံသည် ချပ်ခနဲ ပွင့်သွား၏။ သူက ဂျာမန်ဘာသာဖြင့်

"ကဲ ထွက်လို့ ရပါပြီဗျာ"

မေယာသည် ချွေးသုတ်ရင်းက

"ဒါ ဘဝလားဗျာ၊ ကျုပ်တို့ လုပ်နေရတဲ့ ဘဝလား၊ ကျုပ်တို့ ဘာကြောင့်များ ဒီလိုလုပ်နေကြတာလဲ၊ ဘာအတွက် လုပ်နေကြတာလဲဟင်"

ဗောက်ဂန်းက အေးဆေးစွာပင်

"လူတစ်ယောက်ကို မတ် ၂၀၀၀ ရလို့ လေ။ ဒါကိုလည်း ကြိုတင်ပြီး ဟိန်းရှုမစ်က ပေးလို့ ပေါ့ ဒီလို သယ်ရမယ့်လူတွေ တန်းစီနေလို့ မောင်ရင် ညတိုင်း အလုပ်လက်ခံရင်တောင် ရမယ်ဗျာ"

"တခြား ဒီထက်လွယ်တဲ့ နည်း ရှိရပါဦးမယ်ဗျာ၊ ခုလောလောလတ်လတ်တော့ ကျုပ်သိတာ တစ်ခုပဲ ရှိတယ်၊ ကျုပ် အရက်သောက်မှ ဖြစ်မယ်ဗျို့"

ပြောပြောဆိုဆို ရုံးခန်းဘက်သို့ လှည့်ထွက်သွားလေ၏။

ပထမဆုံး ထွက်လာသူမှာ သားရေဂျာကင်ဝတ် လူငယ်တစ်ဦးဖြစ်ပြီး အမှောင်အခန်း၌ဂှက်ကလေးထဲမှာ နေခဲ့ရသူပီပီ မီရောင်အောက်တွင် ကြောင်စီစီ ဖြစ်နေပုံရ၏။ သူ့နောက်မှ

ထွက်လာသူမှာ အညှိုးရောင်ဝတ်စုံမဲ့မဲ့၊ ကြိုးနှင့် ထုပ်ထားသော အိတ်တစ်လုံးကို ဆွဲလာသူ လူလတ်ပိုင်းတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ။ နောက်ဆုံး ထွက်လာသူကား မိန်းကလေးတစ်ဦး ဖြစ်၏။ သူမသည် အသက် ၂၀ ကျော်ခန့် ရှိပုံရပြီး မျက်နှာမှာ ဖြူဖျော့ဖျော့၊ မျက်လုံးမည်းမည်းများ နှင့် ဖြစ်သည်။ ။ သူမသည် ယောက်ျားဝတ် အပေါ်ရုံ ကုတ်ကြီး ဝတ်ထားပြီး ခေါင်းတွင် တောသူမကြီးတစ်ဦးကဲ့သို့ ပဝါနှင့် ချည်ထား၏။

ဗောက်ဂန်းသည် သူတို့ အားလုံးကို အရင်က မမြင်ဖူးခဲ့ချေ။ ထုံးစံအတိုင်းပင် ထရက်ကားအတွင်းသို့ သူမရောက်ခင်ကပင် စီစဉ်သွင်းထားခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ ။ ဗောက်ဂန်းက ခရီးသည် များကို ကြည့်ပြီး

"ခင်ဗျားတို့ အားလုံး အနောက်ဘာလင်ထဲ ရောက်နေကြပါပြီ။ သွားလိုရာကို သွားနိုင်ကြပါပြီ။ ဒီလမ်းထိပ်ကို ထွက်လိုက်ရင် စပရီးမြစ်ကို ဖြတ်ထားတဲ့ တံတားတစ်ခုကို တွေ့လိမ့်မယ်။ အဲဒါကို ကျော်လိုက်ရင် မြေအောက်ဘူတာရုံ ရှိတယ်။ ကဲ - အားလုံး ကောင်းသောညပါပဲ၊ ကံကောင်းကြပါစေ"

ဗောက်ဂန်းသည် စကားဆုံးသည် နှင့် အပေါ်ထပ်ရုံးခန်းသို့ တက်ခဲ့သည်။ ။ ရုံးခန်းထဲတွင် ဝီစကီတစ်လုံး လက်တစ်ဖက်၊ ဖန်ခွက်တစ်လုံးကို လက်တစ်ဖက် ကိုင်ထားသော မေယာကို တွေ့ရ၏။ မေယာသည် ဖန်ခွက်ထဲမှ လက်ကျန်များကို အမြန်ရှင်းပစ်လိုက်၏။ နောက် ဖန်ခွက်အပြည့် အရက်ပြန်ငွဲ့ကာ ဗောက်ဂန်းဘက်သို့ ကမ်း၏။ ဗောက်ဂန်းက အရက်ခွက်ကို ယူပြီး

"နေပါဦး၊ မောင်ရင်က ဘာဖြစ်လို့ ဂတ်စတာပိုတွေက ခုပဲ ရောက်လာ ဖမ်းတော့မလို ဖြစ်နေတာလဲ"

"ကျုပ်ငယ်ငယ်တုန်းက ဒီလို အဖြစ်အပျက်တွေက ခဏ ခဏ ဖြစ်ခဲ့တာကိုး"

ထိုစဉ် ရုံးတံခါးဘက်မှ ခေါက်သံတိုးတိုး ပေါ်လာ၏။ သူတို့ နှစ်ဦးလုံး လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ မိန်းကလေးသည် အခန်းထဲသို့ တွန့်ဆုတ် တွန့်ဆုတ်နှင့် ဝင်လာသည် ကို တွေ့ရ၏။

"မေဂျာဗောက်ဂန်းနဲ့ ကျွန်မ စကားနည်းနည်း မပြောရဘူးလား"

သူမ၏ အင်္ဂလိပ်စကားပြောသံမှာ ပီသလွန်း၍ ဘာဝဲသံမှ မပါကြောင်း သတိပြုလိုက်မိ၏။ ဗောက်ဂန်းက

"နေပါဦး၊ မင်းက ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး ကျုပ်နာမည်ကို သိနေတာလဲ"

"ဟာရှမစ်က ဒီဘက်ကူးဖို့ စီစဉ်တွေ့ဆုံတုန်းက ပြောထားလို့ ပါ"

"ဘယ်မှာ တွေ့ကြတာလဲ"

"ဟိုတယ် အပလွန်မှာ ပါ။ ဟာရှမစ်ကို ဒီဘက်ကူးဖို့ စီစဉ်ပေးနိုင်တယ်လို့ ယုံကြည်စိတ်ချရတဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က ဆက်သွယ်ပေးလို့ တွေ့ရတာပါ"

မေယာက ဝင်၍

"ကဲ- ကြည့်၊ မိနစ်တိုင်း အန္တရာယ်များ လာတာ မတွေ့ဘူးလား၊ ခုဆို ဒီငနဲဟာ လုံးဝ မသိတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ခင်ဗျားနာမည် ပေးလိုက်ပြီ မဟုတ်လား"

မိန်းကလေးက

"ကျွန်မ မှာ အကူအညီ လိုနေပါတယ်။ တကယ့် အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စပါ။ ဟာရှမစ်အနေနဲ့ ရှင့်ဆီက အကြံဉာဏ် ရနိုင်တယ်လို့

ပြောလိုက်တာနဲ့ .."

ဗောက်ဂန်းက မိန်းကလေးကို ကြည့်၍

"မင်းရဲ့ အင်္ဂလိပ်စကားပြောသံက ကောင်းလှချည်လား"

"ကောင်းသင့်တာပေါ့လေ၊ ကျွန်မက အင်္ဂလန်မှာ မွေးတာပဲကိုး၊ ကျွန်မနာမည်က မာဂရက် ကင်းဘဲလ်ပါ၊ ကျွန်မအဖေက သိပ္ပံပညာရှင် ဂရေဂရီကင်းဘဲလ်လေ၊ ရှင် ကြားဖူးမှာ ပါ"

ဗောက်ဂန်းသည် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

"ကြားဖူးတာပေါ့၊ သူနဲ့ ကလော့ဖ်ဖု(ရှ) နှစ်ယောက်ပေါင်းပြီး ၁၉၅၀ ပြည့်နှစ်က အဏာမြူ လျှို့ဝှက်ချက်ကို ရုရှားတွေကို ပေးလိုက်ကြတာလေ၊ ဖု (ရှ)ကတော့ ဘေလီကမ်းနားမှာ နိဂုံးသတ်သွားတယ်"

"အဲ ကျွန်မအဖေနဲ့ ၁၂ နှစ်အရွယ် သူ့သမီးကလေးတို့ ကတော့ အရှေ့ဂျာမနီမှာ ခိုလှုံခွင့် ယူသွားကြပါတယ်"

ဗောက်ဂန်းက တစ်ချက် တွေ့သွားပြီးမှ

"ဒါဆို မင်းတို့ သားအဖ ပျော်ရွှင်စွာ နေထိုင်ကြလေသတည်းလို့ ထင်နေခဲ့တာ၊ နောက်ဆုံး ကြားရတဲ့ သတင်းကတော့ ဒရက်စဒင် တက္ကသိုလ် မှာ မင်းအဖေက နျူကလီးယား ရူပဗေဒပါမောက္ခ လုပ်နေဆို"

မိန်းကလေးကမူ မျက်နှာသေနှင့်ပင် ဆက်၍

"ဖေဖေရဲ့ အဆုတ်မှာ ကင်ဆာဖြစ်နေလို့ နောက်တစ်နှစ်လောက်ပဲ နေရတော့မှာ ၊ ဖေဖေက အဲဒီဘက်မှာ မနေချင်တော့ဘူးလေ"

ဗောက်ဂန်းက

"ခု ဘယ်မှာ နေကြလဲ"

"ကျွန်မတို့ ကို စတင်ဒဲလ်မြို့နားက နောင်စတတ်ဆိုတဲ့
ရွာကလေးမှာ အိမ်ကလေးတစ်လုံး ပေးထားပါတယ်။ နယ်စပ်နဲ့ မိုင် ၅၀
လောက် ဝေးပါတယ်"

"ဒါဆို အင်္ဂလိပ်ထောက်လှမ်းရေးနဲ့ ဆက်ကြည့်ပါလား၊ သူနဲ့
အနေနဲ့ မင်းအဖေကို ပြန်လိုချင်ရင် လိုချင်ကြမှာ ပေါ့"

မိန်းကလေးက ခေါင်းယမ်းပြပြီး

"ကျွန်မ စမ်းကြည့်ပါတယ်၊ တက္ကသိုလ်က တခြား
အဆက်အသွယ်တွေက တစ်ဆင့်ပေါ့လေ၊ အင်္ဂလိပ်တွေ အနေနဲ့ က
စိတ်မဝင်စားတော့ဘူးပေါ့ရှင်၊ အထူးသဖြင့် ကျွန်မအဖေရဲ့
ပညာ ရ ပ် မျိုး မှာ ပေါ့၊ ဒီလို ပညာရပ်ဆိုတာကလည်း
သတင်းဟောင်းတစ်ပုဒ်လိုပဲ စိတ်ဝင်စားစရာမှ မရှိတော့ဘဲကိုး၊ ခုတော့
ဖေဖေကလည်း မကျန်းမာတာကိုက တော်တော် ကြာနေပါပြီ"

"ခင်ဗျားတို့ ရဲ့ ရှုမစ်ကကော ဘာအကူအညီမှ မပေးနိုင်ဘူးတဲ့ လား"

"သူ့အပြောနဲ့ ပြောရရင် အန္တရာယ် များ လွန်းသတဲ့ လေ"

"သူပြောတာ အမှန်ပါပဲ၊ အခု ဘာလင်မြို့နယ်စပ်ကို ဟိုဘက် ဒီဘက်
ခိုးကူးတယ်ဆိုတာ အသေအမွှားပဲ၊ မင်းအဖေရဲ့ ပြဿနာကတော့
တစ်မျိုးပဲ"

မိန်းကလေးသည် အားတင်း၍ လှုပ်ရှားနေရသည့် အခြေအနေမှ
အားပြတ်သလို ဖြစ်သွား၏။ သူမတစ်ကိုယ်လုံး လျှော့လိုက်သလို
ဖြစ်သွားသည် ။ အညိုရောင်မျက်ဝန်းထဲတွင် အားငယ်ရိပ်များ

သန်းလာ၏။ သူမကြည့်ရသည် မှာ ငယ်ငယ်နုနု ကြွေလှလှပုံသွင်မျိုးနှင့် ညှိုးငယ်နေပုံရလေသည် ။

မိန်းကလေးက လေသံလျော့လျော့ဖြင့်

"ကျေးဇူးတင်ပါရှင်၊ ကျွန်မ သွားပါဦးမယ်၊ ဪ - ဒါထက် ဝန်မလေးဘူးဆိုရင် ကျွန်မကို ဖာသာ ရှောင်ကွန်လင်းနဲ့ ဘယ်လိုများ ဆက်သွယ်ရမလဲဆိုတာ ညွှန်ကြားပေးကြပါလား"

ဗောက်ဂန်းက အံ့ဩတကြီးဖြင့်

"ဘာ ကွန်လင်း ဟုတ်လား"

"ဟုတ်ကဲ့ရှင်၊ ခရစ်ယာန် မြေအောက် ကယ်ဆယ်ရေးအဖွဲ့ကလေ၊ သူတို့ အဖွဲ့က ကျွန်မတို့လို ခိုကိုးရာမဲ့နေတဲ့ လူတွေကို ကူညီပေးနေတယ်ဆိုလို့ .."

ဗောက်ဂန်းသည် သူမကို စူးစိုက်၍ ကြည့်နေ၏။ ဘာမှ မပြော။ မေယာက ဝင်၍ ဗောက်ဂန်းကို ကြည့်ကာ

"ပြောလို့ လည်း ဘာအန္တရာယ်မှ မရှိပါဘူးလေ"

ဗောက်ဂန်းက ဘာမှ ဆက်မပြောသေးဘဲရှိရာ မေယာကပင် ဝင်ဆက်၍ မိန်းကလေးအား

"စောစောက ဆိုင်မွန်ပြောတဲ့ အတိုင်းပါပဲ၊ တံတားကိုဖြတ်၊ လမ်းအတိုင်းသွား၊ မိုင်တစ်စိတ်လောက် သွားရင် မြေအောက်ဘူတာရုံ ရောက်မယ်၊ အဲဒီ ဘူတာ မရောက်ခင် ကက်သိုလစ် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတစ်ခု တွေ့လိမ့်မယ်၊ အဲဒီမယ် သူ ဒီအချိန်ဆိုရင် အပြစ်ဝန်ခံတာတွေကို နားထောင်နေမှာ ပေါ့"

"ရှင် - မနက်ကြီး လေးနာရီမှာ .."

ဗောက်ဂန်းက ဝင်၍

"ဟုတ်ပါ့ဗျာ၊ မနက်လေးနာရီမှာ ပါပဲ။ ညအလုပ်သမားတု၊ မကောင်းတဲ့ မိန်းမတို့ ပေါ့လေ။ သူတို့ တစ်တွေခမျာမလည်း အလုပ်သိမ်းလို့ ခေါင်းမချခင်မှာ အာပတ်ဖြေ၊ အပြစ်ဝန်ခံတဲ့ အလုပ်ကလေးတော့ လုပ်လိုက်ချင်သေးတာကိုး၊ ဒီမှာ မစွကင်းဘဲလဲ၊ ဖာသာကွန်လင်းဆိုတာ အဲဒီလို လူစားမျိုးခင်ဗျ၊ လူထူး၊ လူရူးပေါ့လေ"

မစွကင်းဘဲလဲသည် အိတ်ထောင်နှစ်ဖက်တွင်းသို့ လက်နှိုက်ကာ ဂူဂူကြီး ရပ်နေ၏။ သူမသည် မျက်မှောင်နည်းနည်း ကုတ်လိုက်၏။ ပြီး ဘာတစ်ခွန်းမှ ဆက်မပြောတော့ဘဲ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားလေ၏။

မေယာက မိန်းကလေး ထွက်သွားသည် ကို ငေးကြည့်နေရာမှ -

"ဪ - ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် သနရုပ်ပနဲ့ မိန်းကလေးရယ်၊ ခမျာမယ် အတော် ဒုက္ခရောက်ရှာမှာပဲ၊ ဒီခရီးနဲ့ ခုလို ရောက်လာတာကိုကပဲ ဘုရားမလို့ "

ဗောက်ဂန်းက အောက်ကလိအာ လေသံဖြင့်

"ဟုတ်ပါတယ်၊ ဟုတ်ပါတယ်၊ မောင်ရင် ပြောသလိုပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်က ဘုရားမတယ်ဆိုတာတွေ မယုံကြည်တာတော့ ကြာပါပြီ"

"ဘုရားရေ၊ ခင်ဗျားဟာက ဘယ်လိုလဲ၊ ဘာမဆို သံသယမျက်လုံးနဲ့ ပဲ ကြည့်နေတော့မှာ လား၊ ခင်ဗျား ဘယ်သူ့ကိုမှ မယုံတော့ဘူးပေါ့"

"ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တောင်မှ မယုံတော့တာဘဲဟာ"

ထိုစဉ် တံခါးမကြီး ပိတ်သံ ကြားရ၏။ မေယာက

"ဒါဆို ငယ်ရွယ်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်း အခုလို အချိန်
ဒီလို ရပ်ကွက်ကို ဖြတ်ပြီး တစ်ယောက်တည်း
လမ်းလျှောက်သွားတာကို ခင်ဗျားက လက်ပိုက်ကြည့်နေတော့မှာ
ပေါ့လေ"

ဗောက်ဂန်းသည် သက်ပြင်းချလိုက်၏။ နောက် ဦးထုပ်ကို
ကောက်ယူကာ အပြင်သို့ ထွက်သွားလေ၏။ နောက်ခဏအကြာတွင်
တံခါးမကြီး ပိတ်သံ ကြားရသည် ။ မေယာက ခပ်ညှင်းညှင်း ရယ်ရင်း -

"မင်းလည်း လူထူး လူရှုပဲကွ"

ပါးစပ်မှ တိုးတိုးရွတ်လိုက်ပြီး လက်ကမူ ဝီစကီတစ်ခွက်
ထပ်ငဲ့လိုက်ပြန်၏။

ဗောက်ဂန်း အပြင်ဘက်သို့ ရောက်လာသောအခါ
လမ်းမီးရောင်ကြောင့် ရှေ့ကိုက် သုံး၊ လေးဆယ် အကွာခန့်
ရောက်နေသော မာဂရက်ကင်းဘဲလ်ကို မြင်ရသည် ။ သူမသည်
တံတားအကျော် လမ်းတစ်ဖက် ကူးမည်အပြု မှောင်ရိပ်ထဲမှ အပေါ်
လောင်းကုတ်မည်းမည်း၊ ဦးထုပ်ကို မျက်နှာတစ်ဝက် ဖုံးထားသူတစ်ဦး
ထွက်ပေါ်လာကာ သူမ၏ သွားလမ်းကို ပိတ်လိုက်၏။

မိန်းကလေးသည် တန့်သွား၏။ ထိုလူက မိန်းကလေးကို တစ်စုံတစ်ရာပြောရင်း သူမ၏ လက်မောင်းကို ကိုင်လိုက်၏။

ဗောက်ဂန်းသည် သူ့လက်စွဲတော် သုံးဆယ့်ရှစ်ဗွဲ့ စမစ်အင်ဝက်ဆန် ခြောက်လုံးပြူးကို ထုတ်လိုက်ပြီး အပြေးလေး ထွက်လိုက်သည် ။

ပါးစပ်မှ လည်း ဂျာမန်ဘာသာဖြင့် လှမ်းအော်ကာ

"ဟေး - မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဒီလို မလုပ်ရဘူးကွ"

မှောင်ရိပ်ထဲမှ လူသည် ခြေသံကြားသည် နှင့် နောက်သို့ ပြန်လှည့်ပြီး ဖြစ်နေသည် ။ ဗောက်ဂန်း၏ အသံကို ကြားရသော် လျင်မြန်စွာ ဝယ်လ်သာ သေနတ်ကို ထုတ်လိုက်၏။

ဗောက်ဂန်းသည် စက္ကန့်မဆိုင်းပင် ထိုလူ၏ ညာဘက်ပခုံးကို မှန်း၍ ကျည်တစ်တောင့်ကို လွှတ်လိုက်၏။ ကျည်သည် ပစ်မှတ်ကို တန်းထိရာ အမှောင်ရိပ်ကလူသည် ချာခနဲ တံတားလက်ရန်းဆီသို့ ကျောနှင့် လွင့်သွား၏။ ညာဘက်ကံမှ ကိုင်ထားသော သေနတ်သည် လည်း ရေထဲသို့ လွင့်ကျသွားလေ၏။

သေနတ်ဒဏ်ရာ ရသွားသော်လည်း မှောင်ရိပ်မှ လူသည် အသံမထွက်။ ကျည်ထိသော နေရာကိုသာ ဘယ်လက်ဖြင့် တင်းတင်းဆုပ်ထားလိုက်၏။ လက်ချောင်းများ အကြားမှ သွေးများ ယိုစီး၍ ကျနေသည် ။ နှုတ်ခမ်း တင်းတင်းစေ့ထား၏။ မျက်နှာကြော တင်းတင်း၊ မေးရိုးခိုင်ခိုင်နှင့် လူရွယ်တစ်ဦး ဖြစ်လေသည် ။

ဗောက်ဂန်းသည် အနားရောက်သည် နှင့် ထိုလူကို ဆွဲလှည့်ကျောခိုင်းစေလိုက်ပြီး တစ်ကိုယ်လုံးကို အနံ့အပြား လိုက်ရှာစမ်းကြည့်၏။

နောက် နံဘေးမှာ ရပ်နေသော မာဂရက်အား

"မင်းကို သူက ဘာပြောတာလဲ"

မာဂရက်သည် တုန်ရီသောအသံဖြင့် -

"သူ..သူက ကျွန်မ..ပစ်စပို့လက်မှတ်ကို ပြပါတဲ့ ၊ ရဲ.. ရဲအဖွဲ့ကလို့ ပြောတာပဲ"

ထိုအချိန်တွင် ဗောက်ဂန်းသည် ရှာဖွေစမ်းသပ်ရာမှ ရခဲ့သော ထိုလူ၏ ပိုက်ဆံအိတ်ကို ဖွင့်ကြည့်ရာ အစိမ်းရောင် မှတ်ပုံတင်ကတ်ပြား ထွက်လာ၏။

"ဟုတ်ပါ။ ဒီမှတ်ပုံတင်အရဆိုရင် သူဟာ အရှေ့ဂျာမနီ လုံခြုံရေးတပ်ဖွဲ့ဝင် တစ်ဦးပေါ့၊ မင်းများ စိတ်ဝင်စားမလား မသိဘူး သူ့နာမည်က ရှိဒါတဲ့ "

မာဂရက် တကယ် တုန်လှုပ်သွားလေ၏။

"ရှင်.. သူ .. သူ .. ကျွန်မနောက်ကို နောက်ယောင်ခံ လိုက်လာတာတော့ မဖြစ်... မဖြစ်နိုင်ပါဘူးနော်၊ ဘယ်သူမှ မလိုက်နိုင်ပါဘူး ၊ ကျွန်မတော့ နားမလည်နိုင်တော့ပါဘူးရှင်"

"အေး .. ကျုပ်လည်း နားမလည်ဘူး၊ အဲ..ဒီက မိတ်ဆွေကတော့ ရှင်းပြနိုင်မလား မသိဘူး"

ရှိဒါသည် ဆတ်ခနဲ ကြည့်ပြီး

"လဲသေလိုက်ကြပါလား"

ဗောက်ဂန်းသည် မပြောမဆို သေနတ်ပြောင်းဖြင့် ရှိဒါ၏ မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ ရိုက်လိုက်ရာ သွေးများ ဖြန်းခနဲ ထွက်လာ၏။ မာဂရက်သည်

ထိတ်လန့်တကြား အော်လိုက်ပြီး ဗောက်ဂန်း၏ လက်ကို ဆွဲ၏။

"မလုပ်နဲ့ ..မလုပ်နဲ့ "

မာဂရက်၏ ကိုင်ဆွဲထားမှုသည် အားသန်လှသည် ။
ဗောက်ဂန်းရုန်းဖယ်နေရ၏။ ထိုအခိုက်လေးမှာ ပါပင် ရှိဒါသည်
လစ်ခနဲ အလွတ်ရုန်းကာ မှောင်ထဲသို့ ထွက်ပြေးလေတော့၏။

ဗောက်ဂန်းသည် မာဂရက်လက်တွင်းမှ အလွတ်ရုန်းလိုက်ပြီး၍
လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ ရှိဒါသည် လမ်းကွေ့အချိုးသို့ပင်
ရောက်နေပြီ ဖြစ်၏။

ဗောက်ဂန်းက

"ချီးကျူးပါတယ်ကွာ၊ မင်းရဲ့ အကူအညီကို ရလို့ "

မာဂရက် ပြန်ဖြေသော လေသံမှ သဲ့သဲ့မျှဖြင့်

"ရှင်..သူ့ကို သတ်လုက်မလို့ လားဟင်"

"ဖြစ်နိုင်လောက်ပါတယ်"

"ကျွန်မအနေနဲ့ အဲဒီလို သတ်မှာ ကိုတော့ ရပ်ကြည့်မနေရဲဘူး"

"ဟုတ်ပါပြီ၊ လူလူချင်း ကြင်နာစိတ်ပေါ့လေ၊ မင်း
အဖေကိစ္စကိုလည်း အထက်အကူရပါလိမ့်မယ်"

မာဂရက်သည် တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။ သူမ၏ မျက်လုံးများ သည်
ပြူးကျယ်သွားလေသည် ။ ဗောက်ဂန်းသည် သူ့သေနတ်ကို အိတ်ထဲ
ပြန်ထိုးထည့်လိုက်၏။ပြီးမှ -

"ကဲပါ၊ မင်းကို ဖာသာကွန်လင်းဆီအထိ
အရောက်ပို့ပေးပါတော့မယ်၊ မင်းနဲ့ ဖာသာကြီးနဲ့ ကတော့ ဘက်ညီမှာ

ဗောက်ဂန်းသည် သူမ၏ လက်ကို ကိုင်လိုက်ပြီး နှစ်ဦးသား
တံတားကို ဆက်ကျော်ဖြတ်လိုက်ကြလေ၏။

ဖာသာရှောင်ကွန်လင်းသည် သင်းအုပ်ဆရာ နိုင်မိုးလားနှင့်အတူ
စစ်ငရဲကို ဖြတ်ကျော်နိုင်ခဲ့ပြီးသူ ဖြစ်ပါသည်။ ။ နောက်ငါးနှစ်အကြာထိ
ပိုလန် မှာ နေထိုင်ခဲ့ပြီးနောက် လူ့ဘဝသည် ဘာမှ ထူးခြားသော
ပြောင်းလဲမှု မရှိသေးကြောင်း သိနားလည်ခဲ့လေသည်။ ။
ထို့ကြောင့်လည်း သူသည် နာမည်အခြေခံတစ်မျိုးနှင့် ဆက်လက်
တိုက်ပွဲဝင်နေသူ ဖြစ်ပါ၏။

သို့သော် လွတ်လွတ်လပ်လပ် မိမိယုံကြည်သည် ကို
လုပ်ကိုင်လိုခြင်း၊ ဗဟိုချုပ်ကိုင်မှုကို မခံယူလိုခြင်းတို့ ကြောင့်
သာသနာပြု အသင်းအဖွဲ့အတွက် မပြေမပြစ် ဖြစ်ရသည် မှာ
နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာလှပြီ ဖြစ်သည်။ ။ တစ်ကြိမ်တွင် မူ သာသနာပိုင်
ရဟန်းမင်းကြီး ကိုယ်တိုင်ကပင် တားမြစ်ခဲ့ရသည် ကို ကြုံဆုံခဲ့ရသည်။ ။
ထို့ကြောင့်လည်း ဖာသာရှောင်၏ ထူးခြားပြောင်မြောက်သော
လုပ်ရပ်များကို မည်သို့ အသိအမှတ် ပြုရမည် မသိဘဲ သက်တော် ၆၃
နှစ် ရှိသည့်တိုင် သာမန်ဘုန်းတော်ကြီး ဘဝဖြင့်သာ ရှိနေသေးခြင်း

ဖြစ်ပါ၏။

ဖာသာရှောင်သည် ယခုအခါ အာပတ်ဖြေသော အခန်းငယ်ကလေးထဲတွင် ထိုင်နေ၏။ သူ့ဆံပင်များမှာ ဖြူဖွေးနေပြီး သံမဏိတိုင်း မျက်မှန်ဝိုင်းကို တပ်ဆင်ထား၏။

သူ့ထံသို့ နောက်ဆုံး ရောက်လာသော အပြစ်ဝန်ခံသူမှာ လမ်းပေါ်မှာ အသက်မွေးသူ မိန်းကလေး ဖြစ်ပါသည် ။ ထိုမိန်းကလေး ထွက်သွားပြီးနောက် မည်သူမှ ပေါ်မလာတော့။ အတန်ကြာမှ သူ ထိုင်ရာမှ ထသည် ။

ထိုစဉ် ခန်းဆီး၏ အခြားတစ်ဖက်မှ လှုပ်ရှားသံ ကြားရသည် ။

နောက် အကျွမ်းတဝင် ရှိလှသော အသံတစ်ခု ထွက်လာ၏။

"ကျွန်တော် စဉ်းစားနေတာ တစ်ခုရှိတယ် ဖာသာ၊ လူတွေဟာ မာရ်နတ်က လက်မခံတော့မှ ဘုရားသခင်ဆီကို လာကြတယ် ထင်တယ်"

ဘုန်းကြီးအိုက -

"ဆိုင်မွန် မဟုတ်လားဟေ့"

"ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ၊ ဧည့်သည် တစ်ယောက်နဲ့ ပါ၊ ဧည့်သည် က သူ့အပြစ်ကို ဝန်ခံချင်လို့ ဖာသာဆီ လာတာတဲ့ ၊ အပြစ်ကတော့၊ ဘာအပြစ်လဲဆိုတော့ ဂရေဂရီကင်းဘဲလ်ရဲ့ သမီး ဖြစ်နေတာပါပဲလို့ ဝန်ခံချင်လို့ တဲ့ "

ဖာသာရှောင်ကမူ အေးဆေးစွာဖြင့်ပင် -

"ဒါဆိုလည်း ကွာ ခန်းမထဲ ခေါ်ခဲ့ပါတော့၊ အဲဒီမှာ

လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်စီ သောက်ကြတာပေါ့၊ အဲဒီတော့မှ
ကာယကံရှင်ကိုယ်တိုင်က သူပြောချင်ရာ ပြောပါစေကွာ"

ခန်းမသည် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကြီးလိုပင် အေးမြနေ၏။
ဖာသာရှောင်သည် စားပွဲထိပ်မှ လက်ဖက်ရည် တစ်ခွက်ကို သောက်၊
ဆေးလိပ်ကို ဖွာရင်း မိန်းကလေးပြောသမျှကို နားထောင်နေ၏။
မိန်းကလေး၏ အဆိုအရ သူမသည် ပြီးခဲ့သောနှစ်ကမှ
ဒရက်စဒင်တက္ကသိုလ်မှ ဆရာဝန်ဘွဲ့ ရခဲ့သူ ဖြစ်လေသည် ။

ဖာသာကြီးက စကားဆုံးအောင် နားထောင်ပြီးမှ

"ဒါဆို မိန်းကလေးရဲ့ အဖေက အခု ဘယ်မှာ လဲ"

"ကျွန်မအဖေက စတင်ဒဲလ်နားက တောအရပ်မှာ ပါရှင်၊
ရွာသိမ်ကလေးမှာ ပါ၊ ရွာနာမည်က နောင်စတတ်လို့ ခေါ်ပါတယ်"

"ဟုတ်လား သိပါပြီ၊ အဲဒီမှာ ဘုရားကျောင်းတစ်ခုတောင်
ရှိသေးတယ်"

"ဒါတော့ ကျွန်မ မသိဘူးရှင်၊ အဲဒီ ရွာနားက မြစ်နဖူးမှာ တော့
ရဲတိုက်ဟောင်းကြီးတစ်ခုတော့ ရှိတယ်"

"ဒါဆို ရှာလော့ရဲတိုက် ဖြစ်မှာ ပေါ့၊ ရာစုတစ်ခေတ်လောက်တုန်းက
အဲဒီဘုရားကျောင်း ဒါယကာတွေ နေတာပေါ့ကွယ်"

မိန်းကလေးက တအံ့တဩဖြင့်

"ဟုတ်လား"

ဖာသာက ဗောက်ဂန်းကို ကြည့်၍

"ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မောင်ရင်က ဘယ်လို

ထင်မြင်ချက်ရှိသလဲဆို"

ဗောက်ဂန်းက အေးစက်စွာဖြင့်

"ကျွန်တော်ကတော့ ဒီကိစ္စထဲ မပါချင်ဘူး"

"ဘာဖြစ်လို့လဲဟ"

"တံ တား ပေါ်မှာ တွေ့ခဲ့တဲ့ အရှေ့ဂျာမန် ထောက်လှမ်းရေးက လူကြောင့်ပေါ့၊ ဒီငနဲက ဘာလို့ အဲဒီနေရာမှာ ရောက်နေရတာလဲ"

"ဒါများကွာ၊ မင်းတို့ ၊ ဂျူလီယက်တို့ နောက် လိုက်နေတဲ့ ငနဲတစ်ယောက်ကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား၊ မင်းတို့ အလုပ်က တစ်နေ့မဟုတ် တစ်နေ့ ဒီလို အလိုက်ခံရမှာပဲဟာ"

မိန်းကလေးက ဝင်၍

"ကျွန်မ နည်းနည်း စကားတစ်ခွန်းလောက် ပြောခွင့်ပြုပါ၊ ဒီကိစ္စမှာ မေဂျာဗောက်ဂန်းရဲ့ ထင်မြင်ချက်ဟာ အရေးကြီးပါသလားရှင်"

ဖာသာကွန်လင်းက ပြုံးလိုက်၏။

"ဒီမေးခွန်းမေးတဲ့ အတွက် မင်း အမှတ်တစ်မှတ် ရသွားပြီဗျာ"

ဗောက်ဂန်းသည် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်၏။

"ကျွန်တော် အပြင်ဘက် လမ်းထွက်လျှောက်လိုက်ဦးမယ်၊ အပြင်က အခြေအနေကို အကဲခတ်ရင်းပေါ့"

မိန်းကလေးက ဗောက်ဂန်းကို ကြည့်ရင်း

"ရှင့် စိတ်ထဲမှာ နောက်ထပ် တစ်ယောက်ယောက် ရှိနေဦးမယ် ထင်လို့လား"

"မပြောတတ်ဘူးလေ၊ ထုံးစံအတိုင်းကတော့ ရှိတတ်တာပဲ"

ပြောပြောဆိုဆိုပင် အပြင်သို့ ထွက်သွားလေ၏။

မိန်းကလေးသည် ဗောက်ဂန်း ထွက်သွားသည် ကို ကြည့်ပြီးမှ
ဖာသာဘက်သို့ လှည့်ကာ-

"ကျွန်မဖြင့် သူ့ကိုကြည့်ရတာ ကြက်သီးထလိုက်တာ"

ကွန်လင်းက ခေါင်းညတ်ပြ၏။

"ဟုတ်မယ်လေ၊ ဆိုင်မွန်ဆိုတဲ့ ဒီလူဟာ အလွန်အသုံးဝင်ပြီး
ထက်မြက်တဲ့ လက်နက်လို လူမျိုးကွဲ့၊ အခု သူ လှုပ်ရှားနေရတဲ့
ဘဝအခြေအနေမျိုးမှာ တစ်ဖက်လူတွေထက် အမြဲ တစ်ပန်းသာနေတဲ့
လူမျိုးပေါ့"

"ဘယ်လိုများ ပါလိမ့်"

"ကိုယ့်အသက်ကို သေသေ၊ ရှင်ရှင် ဂရုမစိုက်ဘူးဆိုတဲ့ စိတ်မျိုး
ရှိနေလို့ ပေါ့ကွယ်"

"ရှင်...ကျွန်မဖြင့် နားမလည်နိုင်တော့ဘူး၊ ဘာကြောင့်များ ပါလိမ့်"

ဤတွင် ဖာသာကွန်လင်းက ဆိုင်မွန်၏ ဘဝဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို
ပြောပြ လိုက်လေ၏။

ဗောက်ဂန်း အပြင်မှ အခန်းထဲ ပြန်ဝင်လာသောအခါ ကွန်လင်းနှင့် မိန်းကလေး ခေါင်းချင်းဆိုင်ပြီး တိုင်ပင်နေသည် ကို တွေ့ရလေ၏။ ဗောက်ဂန်း ဝင်လာသည် ကို မြင်သည် နှင့် ကွန်လင်းက ခေါင်းမော့လိုက်ပြီး

"ကဲ - ဆိုင်မွန်ရေ၊ ဟောဒီက မစ္စကင်းဘဲလ်ကို နက်ဖြန် အရှေ့ ဂျာမနီကို အရောက် ပို့ပေးလိုက်ပါတော့။ ဒီလောက်တော့ ငါ့အတွက် လုပ်ပေးမယ် မဟုတ်လား"

မေဂျာဗောက်ဂန်းသည် တစ်ချက်မျှ တွေ့သွားပြီးနောက်

"ကောင်းပါပြီ၊ ပို့ဆိုလည်း ပို့ရတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်တာဝန်က အဲဒီအထိပဲနော်"

"ဟုတ်ပါပြီဗျာ၊ အဲဒီအထိပါပဲဗျာ"

နောက် ကွန်လင်းက မိန်းကလေးဘက်လှည့်ပြီး

"ကဲ - မိန်းကလေး၊ ဟိုဘက်ကိုရောက်ရင် နောင်စတတ်ရွာကို ပြန်၊ အဲဒီက စောင့် ၊ သန်ဘက်ခါကျရင် ကျုပ် လာခဲ့မယ်..."

ဗောက်ဂန်းက မျက်ခုံးတွန့်သွားပြီး

"ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် သွားမှာ လား"

"အေးပေါ့"

ကွန်လင်းသည် လှောင်ပြီး တစ်ချက် ပြုံးလိုက်ပြီး

"ဘယ့်နှယ်ဗျာ၊ ကိုရင်တို့ ချည်းပဲ စွန့်စားတဲ့ အရသာကို ယူနေတော့မှာ လား၊ ကျုပ်လည်း တစ်လှည့်တစ်ခါ ယူချင်သေးတာပေါ့"

ပြောပြီးသည် နှင့် ကွန်လင်းက ထိုင်ရာမှ ထပြီး
မိန်းကလေးပခုံးပေါ်သို့ လက်တင်လိုက်ကာ -

"ဘာမှ မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ကွယ်၊ တို့ ကယ်ဆယ်ရေးအဖွဲ့ဟာ
ဒီလိုအလုပ်မျိုးမှာ နာမည်ကြီးပါကွ၊ မင်းကိစ္စမှာ မဆုံးရှုံးစေရပါဘူး"

မိန်းကလေး ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသည်။ ။

ကွန်လင်းက သက်ပြင်းချကာ ခေါင်းကို ယမ်းလိုက်၏။

ဗောက်ဂန်းက

"ခင်ဗျား ဘာစဉ်းစားနေတာလဲ"

"ဪ - ဖအေမျက်နှာ တစ်ကမ္ဘာထင်ပြီး လိုက်လာခဲ့မိတဲ့ ၁၂
နှစ်အရွယ် မိန်းကလေးအဖြစ်ကို တွေးမိလို့ ပါ အခုအချိန်ရောက်မှ
ရုတ်တရက် ရေခြားမြေခြားမှာ ခိုကိုးရာမဲ့ ဖြစ်နေလို့ လေ။
တကယ်တော့ မိန်းကလေးအဖြစ်ဟာ တွယ်ရာမဲ့ဘဝပါကွာ"

ဗောက်ဂန်းကမူ နှာခေါင်းကို ရှုံ့လိုက်ပြီး

"သနားစရာဇာတ်လမ်းပါလား၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားစဉ်းစားပုံဟာ
မှားနေပြီ ထင်တယ်နော်"

"ဘာလဲ၊ မျက်ကန်းဘာသာရေးအရူးလို့ ပြောချင်လို့ လား"

"မှန်ပါတယ် ခင်ဗျာ"

မာဂရက်ကင်းဘဲလ် ဘုရားရှိခိုးကျောင်း အပေါက်ဝသို့
ရောက်လာသောအခါ မေဂျာဗောက်ဂန်း လိုက်မီလာ၏။

လမ်းတစ်ခုလုံးမှာလည်း ရှင်းလင်းခြောက်ကပ်နေ၏။
 နံနက်လင်းအရုဏ်ဦးသည် ဖြူဖျော့ဖျော့ကလေးလင်းနေ၏။ သူတို့
 နှစ်ဦးသား ပလက်ဖောင်းအတိုင်း လမ်းလျှောက်လာရင်း မာဂရက်က

"ရှင့်လို လူမျိုးတစ်ယောက် ဘာကြောင့် ဒီလိုဘဝမျိုးမှာ နေတာလဲဟင်၊ ဘိုနီယိုကျွန်းမှာ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ရှင့်အတိတ်ဖြစ်ရပ်တွေကြောင့်လား"

"ဪ - ဖာသာကွန်လင်းက မင်းကို ငါ့ဘဝအကြောင်း
ဖောက်သည် ချပြီးသားကိုးကွ"

"ရှင် မကျေနပ်ဘူးလား"

"ကျေနပ်တယ်၊ မကျေနပ်ဘူးဆိုတာ ငါ့အဘိဓာန်မှာ မရှိတော့ပါဘူးကွ"

"ကျွန်မလည်း ဒီလို ထင်တာပါပဲ"

ဗောက်ဂန်းသည် တံခါးဝမှာ ခဏရပ်ပြီး စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိ၏။ မာဂရက်က ရပ်ကြည့်နေ၏။ ဗောက်ဂန်းက-

"ဘုန်းကြီးအိုကြီးကတော့ မင်းဇာတ်လမ်းကို တော်စိတ်ထိခိုက်သွားပုံရတယ်"

မာဂရက်သည် ဘာမှ မဖြေ။

ဗောက်ဂန်းသည် မိန်းကလေး ခေါင်းစည်းအောက်မှ မိုးစိုနေသော

ဆံပင်များကို လက်ဖြင့် ပွတ်စမ်းလိုက်၏။ မာဂရက်သည် မျက်စိမှ ဝတ်လိုက်ပြီး ရှေ့တစ်လှမ်း တိုးလိုက်သည် ။ ဗောက်ဂန်းက သူမ၏ ခါးကို သိုင်းဖက်လိုက်၏။ မာဂရက်က ဗောက်ဂန်း၏ ပခုံးပေါ်သို့ ခေါင်းတင်လိုက်ပြီး

"ကျွန်မတော့ သိပ်ပင်ပန်းလှပြီရှင်၊ အခြေအနေတွေ အားလုံးက ကျွန်မကို ဒီအတိုင်း ပစ်ထားခဲ့ပြီး ကျွန်မဘာသာ တစ်ယောက်တည်း တစ်နှစ်လောက် အိပ်ပစ်လိုက်ချင်တော့တာပါပဲ"

"ကိုယ်ချင်းစာပါတယ် မိန်းကလေးရယ်၊ အဲ - ဒါပေမဲ့ မင်းမျက်လုံး ဖွင့်ကြည့်လိုက်ရင် ဘာမှ ပြောင်းလဲနေတာ မရှိဘူးဆိုတာ မင်း တွေ့ရမှာပဲ"

မာဂရက်သည် ဗောက်ဂန်းကို တွေ့တွေ့ကြီး တစ်ချက် ကြည့်လိုက်သည် ။

"ရှင့်အတွက်တောင် မပြောင်းလဲဘူးလားဟင်၊ ဖာသာကွန်လင်း ပြောခဲ့တဲ့ အတိုင်းဆိုရင် ရှင့်လို လူစားမျိုးမှာ မဖြစ်နိုင်ဘူး ဆိုတာတောင် နည်းနည်းကလေးပဲ အချိန်ကြာမယ် ထင်ထားတယ်လေ"

"ဒါတော့ကွာ မာရ်နတ်တောင်မှ ရက်အားတော့ ရှိသေးတာပဲဟာ၊ ဒါကိုကော ဖာသာကွန်လင်းက မပြောပြလိုက်ဘူးလား"

ဗောက်ဂန်းသည် ပြောပြောဆိုဆို သူ့ကို မော့ကြည့်နေသော မိန်းကလေးနှုတ်ခမ်းကို ဖွဖွကလေး နမ်းလှက်၏။ မိန်းကလေးသည် ရုတ်တရက် ထိတ်လန့်သွားပြီး ဗောက်ဂန်းကို တွန်းဖယ်ကာ ပလက်ဖောင်းအတိုင်း ဆက်လျှောက်သွား၏။ ဗောက်ဂန်းသည် ဘာမျှမဖြစ်သည့်အလား လေတချွန်ချွန်ဖြင့် သူမနံဘေးသို့ အမီလျှောက်လိုက်လာ၏။

သူတို့ နှစ်ဦးသားသည် ညလုံးပေါက်ဖွင့်သော ကဖီးတစ်ခုနား
ရောက်လာ၏။ ထိုစဉ် မိုးပေါက်များ သည် မြုန်းစားကြီး သည်းလာ၏။
ဗောက်ဂန်းသည် မိန်းကလေးလက်ကို ဖျတ်ခနဲ ဆွဲကာ
ဆိုင်ကလေးရှိရာသို့ ပြေးလိုက်သည် ။ သူတို့ နှစ်ဦးသားသည်
မောပန်းကြီးစွာဖြင့် ဆိုင်ပေါက်သို့ ရောက်လာ၏။ မိုးရေများ ဖြင့်
ရွဲနစ်နေ၏။

က ဖီး ဆို င် က လေး မှာ သေးသေးလေး ဖြစ်သည် ။
စားပွဲသုံးလေးလုံးနှင့် ကုလားထိုင် တချို့သာ ရှိသည် ။
ထောင့်တစ်နေရာ၌ တစ်ဦးတည်းသော သောက်သုံးသူမှာ
လောင်းကုတ်အင်္ကျီ အပြာနှင့် စားပွဲပေါ်မှာ ခေါင်းတင်ပြီး
အိပ်ပျော်နေ၏။ ကောင်တာနောက်မှ ဆိုင်ထိုင်သည် သတင်းစာ
ဖတ်နေ၏။

သူတို့ နှစ်ဦးသားသည် မြစ်ပြင်ကို လှမ်းမြင်ရသော
ပြတင်းပေါက်နံဘေးရှိ စားပွဲမှာ ထိုင်လိုက်ကြ၏။ ဗောက်ဂန်းက
ကာဖီနှင့် ကော့ညက်ကို မှာ လိုက်သည် ။

ဗောက်ဂန်း၏ လေသံကို နားထောင်ရင်း မာဂရက်က

"ရှင့် ဂျာမန် လေယူလေသိမ်းက တယ်ကောင်းပါလား"

"ကိုယ့်အဘွားက ဟမ်းဘတ်မြို့သူလေ။ အဘွားက ဂျာမနီက
အယ်လ်ဘီမြစ်နံဘေးမှာ ကြီးခဲ့သူပေါ့။ ကိုယ်ကတော့ ပြင်သစ်ပြည်
သိမ်းမြစ်နံဘေးမှာ ကြီးခဲ့သူပေါ့။ အမေဆုံးသွားတော့ အဘွားကပဲ
ကိုယ့်ကို ထိန်းခဲ့တာလေ။ အဘွားက အမြဲ ဂျာမန်စကားပဲ ပြောတယ်။
ဇာတိကို သတိရတာ ဖြစ်မှာ ပေါ့လေ"

"ရှင်တို့ နေကြတော့.."

"ကိုယ့်အဖေက သိမ်းမြစ်ထဲမှာ စုန်ဆန်နေတဲ့ ကတ္တူကြီး
မာလိမ်မှူးပေါ့လေ။ ကိုယ်လည်း ကလေးတုန်းက စုန်ချည်၊ ဆန်ချည်
လိုက်ဖူးသေးတာပေါ့"

ဗောက်ဂန်းသည် စီးကရက်တစ်လိပ် မီးညှိရင်း ပြတင်းမှ ဖြတ်၍
ရေပြင်ကို လှမ်းကြည့်နေ၏။ မာဂရက်က

"ရှင်အဖေကောဟင်"

"ဆုံးသွားရှာပါပြီ၊ ကြာလည်း ကြာလှပါပြီလေ"

"ရှင့်အဘွားကော"

"၄၄ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာ ဗုံထဲ ပါသွားပြီလေ၊ ကုသိုလ်ပေါ့"

ထိုစဉ် ဆိုင်ထိုင်သည် လင်ဗန်းတစ်ချပ်နှင့် သူတို့ နားသို့
ရောက်လာသည် ။ ဗန်းထဲတွင် ကာဖီတစ်ခွက်နှင့်
ကော့ညက်တစ်ဖန်ခွက်စီ ယူလာ၏။ သူတို့ ရှေ့မှာ ချပြီး
ပြန်လှည့်ထွက်သွား၏။

ဗောက်ဂန်းသည် သူ့ရှေ့မှာ ချထားသော ကော့ညက်ဖန်ခွက်ကို ယူ၍
တစ်ကျိုက်တည်း မော့လိုက်၏။ မိန်းကလေးက

"သောက်တာ မစောလွန်းဘူးလားဟင်"

"နောက်ကျတော့လည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲလေ၊ ကိုယ့်အမြင်နဲ့ ကိုယ်ပေါ့"

ဗောက်ဂန်းသည် ပြောပြောဆိုဆို မာဂရက်ရှေ့ထားသော ဖန်ခွက်ကို
လှမ်းယူသည် ။ မာဂရက်က ဗောက်ဂန်း၏ လက်ပေါ် အုပ်တင်လိုက်ပြီး

"ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်ရှင်"

ဗောက်ဂန်း၏ မျက်လုံးတွင် အံ့ဩရိပ်ကလေး ဖြတ်သွား၏။

သူသည် တိုးတိုးကလေး ရယ်လိုက်ပြီး

"တကယ်တော့ နောက်ကျတာ အမှန်ပဲ မဂ္ဂီ၊ ဘဝအဖြေဆိုတာ ခရီးတစ်လျှောက်လုံး တွေ့ကြုံခံစားဖို့ မဟုတ်လား၊ အလသဿပါပဲကွာ"

ဗောက်ဂန်းသည် နောက်တစ်ကြိမ် ဖန်ခွက်ကို လှမ်းယူသည် ။ မာဂရက်သည် ဖန်ခွက်ကို တွန်းလှဲပစ်လိုက်၏။ နောက် ဗောက်ဂန်းကို စိုက်ကြည့်လိုက်၏။ သူမ၏ မျက်နှာမှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်နေ၏။

"ဒါက ဘာသဘောကို ဆောင်တာလဲဗျာ"

"ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဆေးပညာရှင်ရဲ့ အဆုံးအဖြတ်လို့ သဘောထားလိုက်ပေါ့ရှင်"

ဗောက်ဂန်း သက်ပြင်းချလိုက်၏။

"ရှိပါစေတော့ဗျာ၊ မဂ္ဂီအဆင်သင့်ဖြစ်ရင် သွားကြစို့လား၊ မင်းလည်း ဟိုဘက် ဂျာမနီကို ပြန်ချင်လှရောပေါ့"

သူတို့ နှစ်ဦးသား ကျသင့်ငွေကို ရှင်းပြီး ဆိုင်ထဲမှ ထွက်လာခဲ့ကြ၏။ တံတားအနီး ရောက်သောအခါ မာဂရက်က

"ရှင် ကျွန်မအပေါ် မယုံဘူးနော်"

"မယုံဘူးတော့၊ အင်း.. မဟုတ်ပါဘူးလေ"

"ဘာအကြောင်းများ ရှိလို့ လဲဟင်"

"အကြောင်းရယ်လို့ တော့ မရှိပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဆဌမအာရုံလို့ ပဲ ဆိုရမလား မပြောတတ်ဘူးလေ၊ ဘဝအတွေ့အကြုံဆိုးတွေရဲ့

အကျင့်ပါလာလို့ နေမှာ ပေါ့"

"ဒါထဲကတောင် ကျွန်မကို အရှေ့ဂျာမနီကို ပြန်ပို့ပေးဖို့ ဖာသာက ပြောတော့ လက်ခံခဲ့သေးတယ်နော်၊ ကျွန်မဖြင့် နားကို မလည်ဘူး"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ နားမလည်နိုင်စရာပါပဲ"

ဗောက်ဂန်းသည် မာဂရက်လက်ကို ကိုင်၍ တံတားပေါ်သို့ စတင်ဖြတ် လိုက်လေ၏။

(၂)

အင်္ဂါနေ့ နေ့လယ် ၂ နာရီခန့်တွင် နောင်စတတ်ရွာ
တောင်ခြေအနီးသို့ မုန်လာဥများ တင်ဆောင်လာသော
ကုန်တင်ကားကြီးတစ်စီး ထွက်ခွာလာပါသည်။ မိုင်ဝက်ခရီးခန့် ဆက်
လာပြီးနောက် လမ်းနံဘေး ထင်းရှူးတောတွင် ထိုးရပ်လိုက်သည်။

ဖာသာကွန်လင်းသည် ဂျာကင်တစ်ထည် ဝတ်ထားပြီး
ဦးထုပ်အပျော့တစ်လုံးကို ဆောင်းထား၏။ လည်ပင်းတွင်
အပြာရောင်လည်စည်း ချည်ထားသည်။ သူ့အဖော် ထရပ်ကား
မောင်းသူ မှာ စစ်ယူနီဖောင်း အဟောင်းတစ်စုံကို ဝတ်ထားပြီး
မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ် ဗရပျစ်နှင့် ဖြစ်သည်။

ကွန်လင်းက ဂျာမန်ဘာသာဖြင့် မေးလိုက်၏။

"ဒီနေရာဟာ သေချာရဲ့ လား ကားလ်"

"အိမ်ကတော့ တောစပ်က လယ်တဲနဲ့ ကိုက်တစ်ရာလောက်ပဲ
ဝေးပါတယ်၊ မှားစရာ မရှိပါဘူး။"

"ဒါဆို ငါ တစ်ချက်လောက် သွားကြည့်လိုက်မယ်၊ ဒီက စောင့်နေ၊
အားလုံး အဆင်ပြေပုံရရင် ချက်ချင်း ပြန်လာပြောမယ်"

ပြောပြောဆိုဆို ဖာသာကွန်လင်းသည် တောစပ်သို့
ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။ ကားမောင်းသူသည်

နားရွက်နောက်မှာ ညှပ်ထားသော ဆေးလိပ်တိုတို ထုတ်၍ မီးညှို့သည် ။
နောက် ကားတံခါးကို ဖွင့်ကာ ကားအပြင်သို့ ထွက်၍
အညောင်းအညာဖြေသည် ။ မည်သည့် အသံဗလံမှ ကြားရသည်
မဟုတ်ရာ သူ့နောက်စေ့သို့ ထိလာသည့် ရိုက်ချက်သည် လုံးဝ
မမျှော်လင့်သော အံ့ဩစရာကြီး ဖြစ်နေရှာ၏။

သူသည် ပါးစပ်မှ ညည်းတွားရင်း ခွေခနဲ လဲကျကာ
သတိလစ်သွားလေ၏။

အိမ်ကလေး၏ ပြတင်းပေါက်တစ်ခုမှာ အလင်းရောင်
ထွက်ပေါ်နေ၏။ ပြတင်းပေါက် ခန်းဆီးစမှာ လစ်ဟနေသည် ။
ဖာသာကွန်လင်း သတိကြီးစွာဖြင့် ပြတင်းပေါက်အတွင်းသို့
ချောင်းကြည့်လိုက်ရာ မာဂရက်ကင်းဘဲလ်တစ်ယောက် မီးဖိုခုံဘေးမှာ
စာအုပ်ဖတ်ရင်း ထိုင်နေသည် ကို မြင်ရ၏။

သူသည် ပြတင်းပေါက်မှန်ကို အသာခေါက်လိုက်သည် ။
မာဂရက်သည် အသံကြားရာသို့ လှည့်ကြည့်၏။ နောက်
မှန်ပြတင်းကိုဖြတ်၍ အပြင်မှ ကွန်လင်းကို လှမ်းကြည့်သည် ။
ကွန်လင်း ပြုံးပြလိုက်၏။ မာဂရက် ပြန်၍ မပြုံးပြပါ။ သို့သော်
အိမ်တံခါးကို သွား၍ ဖွင့်ပေးသည် ။

ဖာသာကွန်လင်းသည် နွေးထွေးသော အခန်းထဲသို့ ဝင်ပြီးသည် နှင့်
မိုးစိုနေသော ဦးထုပ်ကို ချွတ်လိုက်၏။

"တကယ့်ညပါလား"

မာဂရက်သည် တစ်ဆိုသောအသံဖြင့်

"ရှင် .. ရှင် လာတယ်နော်"

"မင်းက ဘယ်လိုများ ထင်ထားလို့ တုံး"

ကွန်လင်းသည် မီးဖိုတွင် လက်များကို ကင်ရင်း မာဂရက်ကို ပြုံးပြလိုက်၏။ ပြီးမှ -

"ဒါထက် မင်းအဖေကော ဘယ့်နှယ် နေသလဲ"

"ကျွန်မ မသိဘူရှင့်"

မာဂရက်က အသက်မပါသော လေသံဖြင့် ဖြေလိုက်၏။ ပြီးမှ -

"ကျွန်မဖေဖေကို မတွေ့ရတာ ကြာလှပါပြီရှင်၊ သူတို့ က ကျွန်မကို တွေ့ခွင့် မပေးဘူးရှင့်"

သည် တွင် အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို ဖာသာကွန်လင်း ရုတ်တရက်ပင် နားလည်သွားလေ၏။ ယခုမှ တော့ နောက်ကျသွားပြီ ဖြစ်သည် ။

"အို..သနားစရာပါလား မိန်းကလေးရယ်"

ကွန်လင်း၏ အသံမှာ သနားကြင်နာခြင်းဖြင့် ပြည့်နေ၏။ သူ့မျက်လုံးပြာများ တွင် စာနာစိတ်များ လျှမ်းနေ၏။

"မင်းကို သူတို့ ဘယ်လိုများ အလုပ်ခိုင်းခဲ့ပါလိမ့်ကွယ်"

ထိုစဉ် မီးဖိုချောင်တံခါးသည် ဖာသာကွန်လင်း နောက်မှ ပွင့်သွားရာ အပြင်မှ လေအေးသည် ကွန်လင်း၏ ကုပ်သို့ လာဟပ်၏။ ကွန်လင်းနောက်သို့ လှည့်လိုက်သည် ။ ပိန်ပိန်ရှည်ရှည် ရည်မွန်သော

လူတစ်ယောက် ရပ်နေ၏။ သူ၏ ဆံပင်များမှာ ဖြူစပြုနေပြီ ဖြစ်သော်လည်း မျက်နှာမှာ ခိုင်မာသော မျက်နှာ၊ စစ်သား မျက်နှာမျိုး၊ ထိုသူသည် သိုးမွေးကော်လာပါသော အပေါ်ကုတ်တစ်ထည် ဝတ်ထားပြီး ပါးစပ်တွင် သေးသေးရှည်ရှည် ဆေးလိပ်တစ်လိပ် ခဲထား၏။ သူက ဂျာမန်ဘာသာဖြင့်-

"ကောင်းသော ညနေပါ ဖာသာကွန်လင်း၊ ကျွန်တော် ဘယ်သူလဲဆိုတာတော့ သိပါတယ်နော်"

ကွန်လင်းက တည်ငြိမ်စွာဖြင့်ပင် -

"သိပါတယ်၊ ဟဲလ်မွန်ကလိန်းပါ။ တစ်ခါတုန်းကဆိုရင် ဂျာမနီနာဇီ အက်စ်အက်စ်စစ်တပ်မှာ အငယ်ဆုံး ဗိုလ်မှူးကြီးလို့ ဂုဏ်ယူခဲ့တဲ့ လူပေါ့လေ"

ကလိန်းကလည်း တည်ငြိမ်စွာဖြင့်ပင်

"မှန်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ မှန်ပါတယ်"

မိုးကာအင်္ကျီဝတ် လူနှစ်ယောက်သည် မီးဖိုချောင်တံခါးထဲမှ ထွက် လာပြီး ထိုလူ၏ နံဘေးမှာ ဝင်ရပ်လိုက်ကြ၏။ တစ်ပြိုင်တည်းလိုပင် အိမ်တံခါးမကြီး ပွင့် လာပြီး (ဗိုဝိုး အရှေ့ဂျာမနီ အထူး ထောက်လှမ်းရေးတပ်) တပ်သား ဆာဂျင်တစ်ဦး ခေါင်းဆောင်သော တပ်သားတချို့ ဝင်လာ၏။ သူတို့ လက်ထဲတွင် စစ်သေနတ်များ ကိုင်ဆောင်လာ၏။ ဆာဂျင်က

"ကျွန်တော်တို့ ထရပ်ကားဒရိုင်ဘာကို မိထားပါပြီ ခင်ဗျာ"

ဖာသာကွန်လင်းသည် ဗိုလ်မှူးကြီး ကလိန်းကို ကြည့်ရင်း

"ဒါတော့ မနိပ်လှဘူး ဗိုလ်မှူးကြီး၊ တယ် မယဉ်ကျေးတဲ့

အပြုအမူပဲဗျ"

ပြောပြောဆိုဆို ကွန်လင်းသည် မိန်းကလေးကို
လှည့်ကြည့်ပြီးနောက် -

"ဗိုလ်မှူးကြီးကလိန်းနဲ့ တို့ ဟာ အဝေးက ပြိုင်ဘက်တွေပေါ့ကွယ်၊
အခု ဗိုလ်မှူးကြီး တာဝန်ယူနေရတဲ့ ဌာနက ဌာနခွဲ ၅ လုံခြုံရေးဌာန ၂
မှာ လေ၊ သူတာဝန်က အနောက်ဥရောပမှာ ရှိတဲ့ စစ်ပြေးဒုက္ခသည်
အဖွဲ့အစည်းတွေအားလုံးကို နှိမ်နင်းဖို့ တာဝန်ယူနေတာပေါ့၊
မိန်းကလေးလည်း ကြားဖူးမှာ ပါ"

မာဂရက်၏ မျက်လုံးများမှာ မီးတောက်နေ၏။ သူမ၏ မျက်နှာမှာ
ဖြူရောင်သွေးဆုတ်နေ၏။ သူမသည် ကလိန်းဘက်သို့ လှည့်ပြီး

"ကဲ - ကျွန်မ ရှင်ပြောတဲ့ အတိုင်း လုပ်ပြီးပြီ၊ ကျွန်မအဖေနဲ့
တွေ့ခွင့်ပေးပါတော့"

ကလိန်းက အေးစက်သော လေသံဖြင့်

"မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး ထင်ပါတယ် မိန်းကလေး၊ မင်းရဲ့ အဖေဟာ
အရင်လကပဲ သေဆုံးသွားခဲ့ပါပြီ"

တစ်ခန်းလုံးသည် အပ်ကျသံ ကြားရမတတ် ငြိမ်ဆိတ်သွား၏။
မာဂရက်သည် သေသံသဲ့သဲ့ဖြင့်

"ရှင်..မ..မဖြစ်နိုင်ဘူး ထင်ပါတယ်..၊ ရှင်က ကျွန်မကို
တာဝန်ပေးခဲ့တာပဲ လွန်ခဲ့တဲ့ ရက်သတ္တသုံးပတ်က ကျွန်မကို ရှင်က .."

မာဂရက်သည် ပြောရင်း တန်းလန်း ရပ်သွား၏။
သူမမျက်နှာပေါ်တွင် ကြောက်ရွံ့ စိုးရိမ်စိတ်များ ပေါ်လာ၏။ ပြီးမှ

"ဘုရား...ဘုရား...ရှင် ကျွန်မကို တာဝန်ပေးတဲ့ အချိန်မှာ ကတည်းက ဖေဖေက သေရှာပြီကိုး"

ဖာသာကွန်လင်းသည် နှစ်သိမ့်သောအားဖြင့် မာဂရက် ပခုံးကို လှမ်းဖက်လိုက်၏။ မာဂရက်သည် ဆတ်ခနဲ ရုန်းထွက်လိုက်ပြီး ကလိန်းကို ခုန်အုပ်လိုက်၏။

ကလိန်းသည် မာဂရက်မျက်နှာကို လက်ပြန် တစ်ချက် ရိုက်လိုက်ရာ အခန်းထောင့်တွင် ပုံလျက်သား လဲကျသွားလေ၏။ ကွန်လင်းက မိန်းကလေးကို ကူညီရန် သွားမည်ပြုရာ တပ်သားနှစ်ဦးက သူ့ကို တစ်ဖက်တစ်ချက်မှ ချုပ်လိုက်၏။

ဖာသာကွန်းလင်းသည် ကလိန်းဘက်သို့ လှည့်၍

"ကဲ- ကျုပ်ကို မိပြီပေါ့၊ ဘာဆက်လုပ်မှာ လဲ"

"ခင်ဗျားက ဘယ်လိုမျှော်လင့်ထားလို့ လဲ၊ ကြာပွတ်တွေ၊ တုတ်တွေ မျှော်လင့်ထားတယ်နဲ့ တူတယ်၊ အဲဒီလို မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ နောင်စတတ်ရဲ တိုက် မှာ ခင်ဗျားအတွက် သီးသန့် လုပ်ထားပါတယ်၊ ခင်ဗျား သက်သက်သာသာ နေမလား၊ မနေဘူးလားဆိုတာတော့ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် ရွေးရမယ့် လမ်းပါပဲ၊ အမှန်တော့ ဘက်ပြောင်းလိုက်ဖို့ ရှိတာပါ၊ လူသိရှင်ကြားတော့ လုပ်ရမှာ ပေါ့လေ"

ဘုန်းကြီးအိုသည် အေးဆေးစွာဖြင့်ပင်

"ဒါ ဆိုရင်တော့ ဗိုလ်မှူးကြီး သက်သက် အချိန်ဖြုန်းသလို ဖြစ်နေမှာ ပေါ့"

ထိုစဉ် ရုတ်တရက် ပွင့်နေသော အခန်းတံခါးထဲမှ မာဂရက် ကင်းဘဲလ်သည် အပြင်ဘက် အမှောင်ထဲသို့ ပြေးထွက်သွားလေ၏။

ရုတ်တရက် မည်သူမျှ မလှုပ်ရှားနိုင်လိုက်ကြ။

အမှောင်ထဲတွင် သူမသည် ဘယ်ဝယ်ဘယ်ဆီ မသိဘဲ
စွတ်ပြေးနေမိသည်။ သူမ၏ ဦးနှောက်ထဲတွင် ဘာမှ မရှင်းလင်းတော့။
ကလိန်း၏ စကားသည် သူမ၏ ဦးနှောက်ကို ပြင်းထန်စွာ
တုန်လှုပ်သွားစေခဲ့၏။ ကလိန်းသည် သူမကို လိမ်ညာခဲ့သည်။ သူမ၏
အဖေချစ်စိတ်ကို အကြောင်းပြု၍ ထူးချွန်ပြောင်မြောက်လှသူ
တစ်သီးကို သစ္စာဖောက်ခဲ့မိသည် မဟုတ်ပါလား။

သူမ ခေါင်းထဲမှ ဖြစ်ရပ်မှန် အတွေးမှ လွတ်မြောက်အောင်
ထွက်ပြေး နေသကဲ့သို့ ညအမှောင်ထဲတွင် အရမ်း စွတ်ပြေးနေ၏။
နောက်မှ လိုက်ဖမ်းသူများ ၏ အသံကိုမူ သဲကွဲစွာ ကြားနေရ၏။
မကြာမီ ရှေ့တည့်တည့်၌ မိုးရေများ ဖြင့် လျှံတက်နေသော
မြစ်ရေပြင်ကြီးကို တွေ့ရတော့၏။

နောက်မှ လိုက်နေသော တပ်သားတစ်ဦးသည် စိတ်မရှည်စွာဖြင့်
ကျည်တစ်တွဲကို ဆွဲလိုက်၏။ မာဂရက်သည် ကြောက်ရွံ့စွာ
အော်ဟစ်ရင်း နံဘေးမှ သစ်ပင်ချုံနွယ်များကို တွန်းထိုးဖယ်ရှားရင်း
အတင်းပြေးလေ၏။ ထိုစဉ် တစ်စုံတစ်ရာကို ခလုတ်တိုက်မိပြီး
နက်စောက်သော မြစ်ကမ်းပါးမှ ရေထဲသို့ လိမ့်ကျသွားလေ၏။

တပ်သားများ သည် ထိုနေရာသို့ ခဏအကြာ ရောက်လာ၏။
ဆာဂျင်က ရေပြင်ကို လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် ထိုးကြည့်သည်။ ။
မီးရောင်တန်းအောက် ရေပြင်ပေါ်တွင် မာဂရက်၏ လက်တစ်ဖက်သည်
စိတ်ပျက်လက်ပျက် မြောက်လိုက်သည် ကိုသာ မြင်လိုက်ရပြီး ရေထဲသို့
စုံးစုံးမြုပ် သွားလေတော့၏။

နောက်တစ်နေ့တွင် မာစီဒီးကားနက်ကြီး တစ်စီးသည် အရှေ့ဘာလင် လုံခြုံရေးဌာနချုပ် ရုံးရှေ့သို့ ထိုးရပ်လိုက်သည် ။ ကားနောက်ခန်းမှ ဟဲလ်မွတ်ကလိန်းသည် ကပျာကယာထွက်ပြီး အဆောက်အအုံတွင်းသို့ ဝင်လိုက်၏။ ယနေ့ သူ့အတွက် အရေးအကြီးဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်နှင့်တွေ့ရန် ချိန်းဆိုထားသည် မဟုတ်ပါလား။ ယခုပင် နည်းနည်းနောက်ကျနေပြီ။

ဌာနခွဲ ၅ သည် တတိယထပ်မှာ ရှိသည် ။ သူ အပြင်ခန်းတွင်းသို့ ဝင်လိုက်သောအခါ ကလိန်း၏ အတွင်းရေးမှူး ဖရော်လိန်းအေပယ်က ထိုင်ရာမှ ထသည် ။ သူမ ကြည့်ရသည် မှာ တစ်စုံတရာ စိတ်လှုပ်ရှားနေပုံရသည် ။ နှုတ်မှ မူ လေသံတိုးတိုးဖြင့် -

"သူ .. သူ ရောက်နေတာ ဆယ်မိနစ်လောက် ရှိပြီရှင်"

ပြောပြီးမှ အတွင်းတံခါးဝနားမှာ ရပ်နေသော အပေါ်ကုတ် မှိုင်းမှ ိုင်းဝတ်ထားသူ သုံးဦးကို တစ်ချက်မျှ ဝေ့၍ ကြည့်သည် ။ ထိုလူသုံးယောက်၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ဘာလှုပ်ရှားမှုကိုမှ မတွေ့ရ။ သို့သော် ဘာမဆိုလုပ်မည့် လူစားမျိုးဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားလှ၏။

အခန်းထဲတွင် စတုတ္ထလူတစ်ယောက် ရှိနေသေး၏။ သူကမူ ပြတင်းပေါက်နံဘေး ထိုင်ခုံမှာ ထိုင်ရင်း မဂ္ဂဇင်း တစ်စောင်ကို အေးဆေးစွာ ဖတ်နေသူ ဖြစ်၏။ သူသည် ရိုးရိုးအရောင်ညိုကုတ်ကို ဝတ်ထားသည် ။ ခန္ဓာကိုယ်က ခပ်ညက်ညက်ဖြစ်သည် ။ ပခုံးကောင်းကောင်း ၊ ဆံပင်မည်းမည်း၊ မျက်လုံးညိုညို နှင့် ဖြစ်သည် ။ သူ၏ နှုတ်ခမ်းတစ်ဖက်မှာ အပေါ်သို့ တွန့်နေသဖြင့် ပြုံးသယောင်

ဖြစ်နေ၏။ သို့သော် ထိုအပြိုးတွင် ပျော်စရာမပါဘဲ တစ်လောကလုံးကို လှောင်သလို အပြိုးမျိုး ဖြစ်သည် ။

ကလိန်းသည် သူ့အပေါ်ကုတ်ကို ချွတ်၍ ဖရော်လိန်းအပယ်ကို ပေးလိုက်ပြီး ထိုလူရှိရာသို့ သွားသည် ။ ပြီးမှ အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့်-

"ကျုပ်တို့ သူ့ကိုတော့ မိလိုက်ပြီ ဟယ်ရီ၊ မိန်းကလေးက ခင်ဗျားပြောတဲ့ အတိုင်း အကုန်လုပ်တာပဲ"

"ကျုပ်ထင်တဲ့ အတိုင်းပါပဲလေ"

သူပြန်ဖြေလိုက်သော လေသံမှာ နူးညံ့သိမ်မွေ့လှပြီး အမေရိကန် ဘော့စတွန်အရပ်မှ လေသံမျိုး ဖြစ်သည် ။ သူက ဆက်၍ -

"ဒါထက် မိန်းကလေးကကော"

"သေသွားတယ်ဗျာ"

ကလိန်းသည် ညက အဖြစ်အပျက်ကို အတိုချုံး၍ ရှင်းပြလိုက်၏။

"ဒါဆို နှမြောစရာပေါ့ဗျာ၊ ကောင်မလေးက ချောချောရယ်ဗျာ၊ ဒါထက် အခန်းထဲမှာ ခင်ဗျားတွေ့ရမယ့် ခင်ဗျားတွေ့ရမယ့် လူတစ်ယောက် စောင့်နေလေရဲ့ ဗျာ၊ ဒီအခန်းထဲက ဖြတ်သွားတုန်းက ကျုပ်ဖြင့် သူ့ကိုယ်နဲ့တောင် ရလိုက်သလိုပဲ"

ကလိန်းသည် တံခါးဝမှာ ရပ်နေသော လုံခြုံရေးအစောင့် သုံးဦးကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ပြီးမှ လေသံဖြင့်

"ဒီပြက်လုံးမျိုးက အန္တရာယ်ကြီးတယ်နော်၊ ကျုပ် မောင်ရင့်ကို အထဲခေါ်ခိုင်းလိုက်ရင် ဆင်ဆင်ခြင်ခြင် လုပ်နော်"

နောက် သူသည် အတွင်းခန်းဆီသို့ လျှောက်သွားပြီး တံခါးဖွင့်၍

ဝင်လိုက်၏။ ကျန်ရစ်သော ထိုလူသည် နှုတ်ခမ်းတွင်
စီးကရက်တစ်လိပ် တပ်လိုက်၏။ သို့သော် မီးညှိရန် မကြိုးစား၊
စီးကရက်ခဲရင်းဖြင့် ဖရော်လိန်းအေပယ်အနားသို့ လာ၍ ပြုံးပြလိုက်၏။
ဖရော်လိန်းအေပယ် ရင်ထဲမှာ လှုပ်ရှားသွား၏။ သူက
ဂျာမန်ဘာသာဖြင့်ပင်-

"တကယ့် ညထူးညမြတ်ပါလားဟေ့"

"ဟုတ်..ဟုတ်ကဲ့ရှင်... ဒါထက် သူတို့ အထဲမှာ
နည်းနည်းကြာကြဦးမှာ။ ကျွန်မ ပရော်ဖက်ဆာအတွက် ကာဖီ
ဖျော်ပေးရမလား"

"နေပါစေကွာ၊ မလိုပါဘူး၊ ကိုယ့်ဘာသာ ပြတင်းပေါက်နံဘေးမှာ
သွားပြန်ထိုင်ပါ့မယ်၊ အဲဒီကနေ လှမ်းပြီးကြည့်ရင် မင်းရဲ့ အလှကို
မြင်ရတယ်ကွ"

ပြောပြောဆိုဆို ပြတင်းနံဘေးမှ ခုံသို့ ပြန်သွားထိုင်၏။

ဖရော်လိန်းအေပယ်သည် သူ့ခုံမှာ သူ ပြန်ထိုင်နေလိုက်ရသော်လည်း
စိတ်က လှုပ်ရှားနေ၏။ သူကမူ သိနားလည်ရန် ခက်လှသော
မျက်လုံးညှိကြီးများ ဖြင့် သူမဘက်သို့ ကြည့်နေ၏။ နောက်
နှုတ်ခမ်းများမှ လောင်ပြီးမှာ သူမကို လှောင်နေသလိုလို။ သူမသည်
လျှောက်လွှာစာရွက်တစ်ခုကို ယူပြီး လက်နှိပ်စက်ထဲသို့ ထည့်လိုက်၏။
သူမ၏ လက်များမှာ တုန်ရီနေ၏။

ကလိန်း ရုံးခန်းထဲ ဝင်လိုက်သောအခါ စားပွဲမှာ ထိုင်နေသူက ဆတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ သူ့ဝတ်စုံမှာ သပ်ရပ်လှပြီး အထက်တန်းကျလှသည် ။ သူ၏ မုတ်ဆိတ်များ သည် စနစ်တကျ သေသပ်စွာ တီညှပ်ထား၏။ မျက်မှန်အထူကြီး၏ နောက်မှ သူ၏ မျက်လုံးများ သည် ကြင်နာရိပ်သန်းနေသယောင် ထင်မှတ်စရာ ဖြစ်၏။ သူကား အရှေ့ဂျာမနီမှ အာဏာအရှိဆုံး ချယ်ယာမင် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးပေတည်း။ သူက -

"မင်း နောက်ကျတယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ၊ ဒီအတွက် ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်၊ မြို့တော်ကို လာတဲ့ လမ်းမတွေဟာ ရေကြီးပြီး ရေလွှမ်းနေလို့ အတော် ကွေ့ပတ်လာနေရလို့ ပါ"

"ဆင်ခြင်တွေ ပေးမနေစမ်းပါနဲ့ ကွာ၊ လိုရင်းပြော၊ မင်းတို့ သူ့ကို မိပြီ မဟုတ်လား"

"ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျ"

ချယ်ယာမင်ကြီး၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ဘာခံစားမှုမှ မပြ။

"နက်ဖြန် ငါ နိုင်ငံခြားကို ခရီးသွားမယ်၊ တစ်ပတ်အနည်းဆုံးကြာမယ်၊ ဒီအတွင်းမှာ ကိစ္စပြတ်အောင် စီစဉ်ထား၊ ဒါထက် ဒီကိစ္စဆောင်ရွက်ဖို့ မင်းခေါ်ထားတယ်ဆိုတဲ့ လူ ဘယ်သူ အဲ ဗင်ဘူရင်းဆိုတဲ့ အမေရိကန်ကော ရှိပြီလား"

"ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျ၊ အပြင်ဘက်မှာ စောင့်နေပါတယ်"

"သူ စွမ်းဆောင်နိုင်မယ်လို့ မင်း ယုံသလား"

ကလိန်းသည် သူ၏ လက်ဆွဲအိတ်ကို ဖွင့်၍ အထဲမှ ဖိုင်တွဲတစ်ခုကို

ထုတ်ပြီး ရှေ့သို့ ချ၏။

"သူ့ရဲ့ ကိုယ်ရေးရာဇဝင်ဖိုင် ခင်ဗျာ၊ သူ့ကို ခေါ်မတွေ့ခင် ဖတ်ကြည့်ရင် ပို အဆင်ပြေမယ် ထင်ပါတယ်၊ ဖိုင်ထဲမှာ သူ့အကြောင်း အပြည့်အစုံ ပါပါတယ်"

"ကောင်းပြီလေ"

ထိုလူကြီးသည် မျက်မှန်ကိုပြင်လိုက်ပြီး ဖိုင်ကိုဖွင့်ကာ ဖတ်လေ၏။

၁၉၅၀ ပြည့်နှစ် နှစ်ဦးလပိုင်းများ အတွင်းက အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု ဆီနိတ်တာ အမတ်မင်း ဂျိုးဇက်မက္ကာသီက အမေရိကန်အစိုးရ ဝန်ထမ်းတချို့သည် ကွန်မြူနစ်ပါတီဝင်များ ဖြစ်ကြောင်း စွပ်စွဲထားခဲ့၏။ ကိုလံဘီယာ တက္ကသိုလ် ဖီလော်ဆော်ဖီဌာန ပရော်ဖက်ဆာ အာသာဗင်ဘူရင်းသည် နယူးယောက်တိုင်း သတင်းစာ၌ အမေရိကန်ပြည်တွင် ဖက်ဆစ်မျိုးစေ့များ ရှင်သန် စိုက်ပျိုးနိုင်ခဲ့ပြီဟူသော ဆောင်းပါးတစ်စောင် ရေးခဲ့ဖူး၏။

အများ နည်းတူ ပရော်ဖက်ဆာ ဘူရင်းသည် ဆီနိတ်ကော်မရှင်၏ ကွန်မြူနစ်ရှာပုံတော် စစ်ဆေးပွဲကြီး၌ ခေါ်ယူစစ်ဆေးခြင်း ခံရ၏။ စစ်ဆေးချက်များ အရ သူ့ကို ကွန်မြူနစ်ဟု စွပ်စွဲခံရပြီး ဝိုင်းပယ်ကြရာ အခြေအနေ ဆိုးရွားခဲ့ရာမှ ၁၉၅၀ ပြည့်နှစ်တွင် သူ့ကိုယ်သူ သေနတ်နှင့် ပစ်သတ် အဆုံးစီရင်သွားခဲ့လေသည် ။

သူ၏ တစ်ဦးတည်းသောသား ဟယ်ရီဗင်ဘူရင်းသည် ထိုအချိန်တွင် အသက် ၂၄ နှစ်ရှိပြီး၊ ကိုလံဘီယာတက္ကသိုလ် စိတ်ပညာအထူးဌာနတွင် သင်ကြားခဲ့ပြီး လန်ဒန်မြို့ ဆေးရုံကြီး၌ သုတေသန ဆက်လုပ်ကာ လန်ဒန် တက္ကသိုလ်မှ ဒေါက်တာဘွဲ့ကို ၁၉၅၀ ပြည့်နှစ် ဖေဖော်ဝါရီတွင် ရယူခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ ။

ဟယ်ရီဗင်ဘူရင်းသည် အမေရိကန်သို့ သူ့အဖေအလောင်း မြေမချမီ အရောက် ပြန်လာနိုင်ခဲ့လေသည်။ ။ သူ့အနေနှင့် ဘာဆက်လုပ်ရမည် မသိခဲ့။ သူ့အမေမှာ သူ ငါးနှစ်သားအရွယ်က ဆုံးပါးခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ ။

သူ့အဖေ၏ ညီမှာ စက်မှုပစ္စည်း ထုတ်လုပ်ရေး လုပ်ငန်းတွင် လုပ်ကိုင်နေသူဖြစ်ပြီး သန်းကြွယ်သူဌေးတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ။ သူ့အဒေါ် မေရီမှာ ဟိုတယ် ၄၇ လုံးပိုင်ရှင်တစ်ဦးနှင့် လက်ဆက်ထားသူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ။ သူတို့ နှစ်ဦးလုံးက သူ့အဖေသည် ဆီနိတ်တာအမတ်မင်း စွပ်စွဲသလို အနီတစ်ယောက်ဖြစ်မည်ဟု ထင်ထားကြ၏။ သည် တွင် မိသားစု၏ အမည်ကို ပြန်လည်မြှင့်တင်ရန် ဟယ်ရီမှာ တာဝန်ရှိ လာပြီး ဟယ်ရီသည် ကိုရီးယားစစ်ဖြစ်လာချိန်တွင် တိုင်းပြည်ဝန်ကို ထမ်းရန် မရိမ်းတပ်သို့ ဝင်ရောက်အမှုထမ်းလေ၏။

အသေအချာ စဉ်းစားကြည်လျှင် အတော် ရယ်ဖို့ ကောင်းသော ကိစ္စတစ်ခု ဖြစ်သည်။ ။ စိတ်ပညာ ဒေါက်တာဘွဲ့ရသူတစ်ဦး မရိန်းတပ်ထဲသို့ ရိုးရိုးဝင်ရမည့်အရေး။ သို့သော် ဟယ်ရီ တပ်ထဲသို့ သူ၏ ပညာအရည်အချင်းကို အမှန်မဖော်ပြဘဲ လိမ်၍ ဝင်လိုက်၏။ သူ့ရင်ထဲမှ တင်နေသော ကြွေးများကို တစ်နည်းတစ်လမ်းအားဖြင့် ပေးဆပ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ။

သူသည် တပ်သားတာဝန်အားလုံး ယူခဲ့၏။ မီးဖိုချောင်

မက်(စ်)တာဝန်မှ အစ ကြမ်းတိုက်သည့်အဆူး ကြိုးစားလုပ်ဆောင်ခဲ့၏။
နောက် ရိုင်းစိုင်းကြမ်းတမ်းလှသော အပေါင်းအဖော်များ ၏ ဒဏ်ကို
ကြိုးစားခံယူခဲ့၏။ သူ့ထံ ရောက်လာသမျှ တာဝန်များကို
ထမ်းဆောင်ရင်း မိမိအပေါင်းအဖော်များ အပေါ် မကျေမနပ်စိတ်
ပေါက်ဖွားလာခဲ့ရပေသည် ။

နောက် ကိုရီးယား စစ်မြေပြင်သို့ ရောက်ခဲ့လေ၏။
အဓိပ္ပာယ်မရှိသော ရူးသွပ်သည့် လုပ်ရပ်ဖြစ်ကြောင်း
သူတွေ့ကြုံရလေ၏။ ဆောင်းဥတုမှာ အေးလွန်းသဖြင့်
ကိုင်းဆောင်ထားသော သေနတ် အမ်ဝမ်းသည် ဆီအထည်များ
သွားပါက ခဲသွားတတ်လေသည် ။ လက်ပစ်ဗုံးများ သည် လည်း
မကွဲတတ်၊ ရေဖြင့် အအေးခံရသော စက်ကြီးသေနတ်များကို
မခဲနိုင်သော ဆေးများ သုံးခဲ့ရသည် အထိ အေးလှ၏။

၁၉၅၀ ပြည့်နှစ် နိုဝင်ဘာထဲတွင် ဂျင်နရယ် ဒေါက်ကလက်(စ်)
မက်အာသာ၏ စစ်ပွဲအပြတ်ရှင်း စီမံကိန်းအရ
မြောက်ပိုင်းစစ်မြေပြင်သို့ သွားရသော ပထမ မရိန်းတပ်တွင်
ပါဝင်သွားလေသည် ။ သို့သော် တရုတ်တပ်နီများ သည် အခြား စိတ်ကူး
ရှိနေခဲ့ရာ မရိန်းတပ်ဖွဲ့ တစ်ဖွဲ့လုံးသည် ထောင်ချောက်ထဲသို့ ကျသွားပြီး
ကမ္ဘာ့အကြီးဆုံး စစ်ဆုတ်တိုက်ပွဲတွင် ပါဝင်ခဲ့ရလေ၏။

ပထမပိုင်းတွင် သူသည် လည်း သူ့ရဲဘော်များ နည်းတူ
တိုက်ရင်းခိုက်ရင်းဖြင့် သူနံဘေးမှ တပ်သားများ စွာတို့ ၏
အလောင်းကို တွေ့ခဲ့ရသည် ။ သူကိုယ်တိုင်လည်း ရန်သူကို
ကျည်ဆန်ဖြင့် လည်းကောင်း၊ ဘက်နက်ဖြင့် လည်းကောင်း
ထိုးသတ်ကာ အမ်ဝမ်းကာဘိုင်သေနတ် ခဲသွားသည့်အခါ ရှူးပန်း၍

တိုက်ရင်း ဘယ်ဘက်ခြေထောက် နှင်းကိုက် အအေးပတ်ခြင်း ခံရပြီး
ညာဘက်ပခုံးတွင် ကျည်တစ်တောင့် ဝင်ကာ မေ့မြော
သတိလစ်သွားခဲ့လေသည်။ ။ သူ့နံဘေးသို့ ခြေထောက်ဖြင့် နှိုးကန်ခြင်း
ခံလိုက်ရသောအခါ ရန်သူတပ်သား၏ မျက်နှာကို မြင်ရလေတော့၏။

မန်ချူးရီးယား စစ်အကျဉ်းစခန်း၌ ပထမလကို
ကျောက်မီးသွေးမိုင်းထဲမှာ အလုပ်ကြမ်းလုပ်ခဲ့ရပြီးမှ တော်လောက်ပြီဟု
သူ ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ သူ၏ ပညာရေးသည် လမ်းစတစ်ခု ဖြစ်လာ၏။
သူ့ကို အထူးစုံစမ်း စစ်ဆေးပြီးနောက် သူ့ကိုယ်တိုင်က
အတိတ်ဖြစ်ရပ်မှန်များကို တင်ပြပြီးနောက် တာဝန်အသစ်တစ်ရပ်
ပေးခြင်း ခံရလေသည်။ ။ ဘဝတူ အကျဉ်းသားများ အပေါ် တန်ပြန်
ထောက်လှမ်းပေးနိုင်ခြင်း ရလဒ်ကို အကြောင်းပြု၍ နာမည်ကျော်
စိတ်ပြောင်းဆရာကြီးက သဘောကျ ရွေးချယ်ခြင်း ခံခဲ့ရလေသည်။ ။

ဆရာကြီးသည် ဗင်ဘူရင်း၏ စိတ်နေသဘောထားကို သူနှင့်ထပ်တူ
ရှိသည် ဟု ယူဆ၍ ဌာနချုပ်သို့ခေါ်၍ သင်တန်းများ ပို့ချပေးခဲ့လေသည်
။ သူ့အတွက် အမေရိကန်ပြည်သို့ ပြန်ဖို့ အရေးမှာ ခေါင်းထဲ လုံးဝ
မရှိတော့။

ထိုအချိန်၌ အမေရိကန်ရေတပ်အနေနှင့် သူ အသက်ရှင်နေခြင်းကို
ကိစ္စအကြောင်းကြောင်း ကြောင့် နှုတ်ပိတ်နေခဲ့ကာ သူသည် ကိုရီးယား
စစ်မြေပြင်၌ ထောင်သောင်းမကသော ပျောက်ဆုံး၊ ကျဆုံး စာရင်းထဲ၌
အပါအဝင်တစ်ယောက်အဖြစ် ဖော်ပြခြင်း ခံရ၏။

၁၉၅၉ ခုနှစ် ရောက်သောအခါ သူ၏ ကျွမ်းကျင်မှုကြောင့်
ထင်ရှားလာကာ မော်စကိုသို့ပင် ခေါ်ယူ၍ လက်ချများ ပို့ချစေခဲ့သည်။ ။
၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်တွင် သူ၏ လုပ်ရပ်များမှာ ထင်ရှားသည် ထက် ထင်ရှား

လာပြီး ဦးနှောက်ဆေးပစ်ခြင်း၊ အတွေးအခေါ် ပြောင်းလဲပစ်ခြင်းတို့
သည် ပုံပြင်ဘဝမှ တကယ် ဖြစ်မြောက်လာခဲ့လေသည် ။ ထိုအခါ၌
ကန့်လန့်ကာနောက်ကွယ်မှ တိုင်းပြည်တိုင်းလိုလို သူ၏ အကူအညီကို
တောင်းယူသည့်အဆင့်သို့ ရောက်လာခဲ့လေသည် ။

၁၉၆၃ ခုနှစ်တွင် အရှေ့ဂျာမနီ ဒရက်စဒင်တက္ကသိုလ်တွင် သင်တန်း
ပို့ချနေခိုက် ဗိုလ်မှူးကြီး ကလိန်းက လာရောက်တွေ့ဆုံ အကူအညီ
တောင်းခံခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည် ။

ချယ်ယာမင်းကြီးသည် မိုင်တွဲကိုပိတ်၍ မော့ကြည့်လိုက်သည် ။

"ဒီထဲမှာ အပြစ်အနာရယ်လို့ တစ်ခုပဲ ရှိတယ်ကွ"

"ဘာများ ပါလိမ့် ခင်ဗျာ"

"ပရော်ဖက်ဆာ ဗင်ဘူရင်းဟာ တစ်ခါမှ ပါတီ မဝင်ခဲ့တာပဲ"

"ကျွန်တော် လက်ခံပါတယ် ခင်ဗျ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့
အလုပ်အတွက်တော့ အသုံးတည့်နေပါတယ်။ သူဟာ ကြိုးစားထူးချွန်တဲ့
သိပ္ပံပညာရှင်တစ်ဦးပါပဲ။ သူ့အလုပ်ထဲမှာ တကယ်တမ်း
အံ့ဩလောက်အောင် စွမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့တဲ့ လူပဲ ခင်ဗျ။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့
ကတော့ အခု လုပ်ရမယ့် အလုပ်မှာ စွမ်းဆောင်နိုင်မယ်လို့
ယုံကြည်ပါတယ်"

"ကောင်းပြီလေ၊ ဒါဆို သူ့ကို ခေါ်လိုက်ဟေ့"

ကလိန်းသည် တံခါးဖွင့်ပြီး အပြင်သို့ လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ ။

"ဟယ်ရီရေ၊ အထဲဝင်ခဲ့ဟေ့"

ပရော်ဖက်ဆာ ဗင်ဘူရင်းသည် ကုတ်အင်္ကျီထဲမှာ လက်နှစ်ဖက်နှိုက်ရင်း အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာ၏။ သူသည် စားပွဲရှေ့မှာ မတ်မတ်ရပ်သည်။ ။ သူ့နှုတ်ခမ်းပေါ်မှ လှောင်ပြီးအရိပ်ကား ခိုင်မြဲစွာ ရှိလျက်။

ချယ်ယာမင်းကြီးက ဘူရင်း၏ အပြီးကိုကြည့်ကာ မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်ပြီး

"ဘာသဘောကျစရာများ ရှိနေလို့ တုံးကွ"

ဗင်ဘူရင်းသည် ဣန္ဒြေရစွာဖြင့်ပင်

"ကျွန်တော် ဝမ်းနည်းပါတယ် ချယ်ယာမင်းကြီး ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော့်မျက်နှာပေါ်က အပြီးက ကျွန်တော် ဘာမှ မတတ်နိုင်တဲ့ ကိစ္စပဲ ခင်ဗျ။ ကိုရီးယားစစ်မြေပြင်မှာ တုန်းက မျက်နှာမှာ ထိခဲ့တဲ့ ဘက်နက်ဒဏ်ရာကြောင့်ပါ။ စစ်မြေပြင် ဆေးတပ်သားက မချုပ်တတ်၊ ချုပ်တတ်နဲ့ ခြောက်ချက် ချုပ်ပေးခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးပေါ့ခင်ဗျာ။ တစ်နည်းအားဖြင့်တော့ လောကကြီးကို အမြဲအကောင်းမြင်ဝါဒနဲ့ ပြုံးကြည့်နေသလိုတော့ ဖြစ်နေတာပေါ့ ခင်ဗျာ"

ချယ်ယာမင်းကြီးသည် စိတ်မရှည်တော့။

"ထားပါလေ။ အခု ကွန်လင်းရဲ့ ပြဿနာရဲ့ အခြေအနေကို လေ့လာပြီးပြီလား"

"ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော့်ကို အားလုံး ရှင်းပြထားကြပါတယ်"

"ဒါဆို ကျုပ်က ထပ်ပြီး ရှင်းလိုက်ပါရစေဦး။ ကွန်လင်းဆိုတဲ့ လူဟာ နာဇီတွေလက်ထဲမှာ ဒါနုစခန်းမှာ တောင် နေခဲ့တဲ့ သူနော်"

"သိပါတယ်၊ သူက အဲဒီစခန်းရဲ့ ဒဏ်ကို ကျော်လွှားနိုင်ခဲ့တဲ့ လူ။ တကယ့်လူပါပဲ။ ကျွန်တော် သူ့အကြောင်းတွေကို လေ့လာကြည့်တော့ ၁၉၃၈ ခုနှစ် နာဇီစစ်ရုံးမှာ သူ့အဖွဲ့အစည်းက ဂျာမနီပြည်ထဲက ဂျူး ၆၀၀၀ ကျော်ကို နှစ်နှစ်အတွင်း ကယ်ထုတ်နိုင်ခဲ့တယ်လို့ သိရပါတယ်။ ပြီးခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်က အစွဲရေးအစိုးရက သူ့ကို ဂုဏ်ထူးဆောင် နိုင်ငံသားအဖြစ် ချီးမြှောက်ခံခဲ့ရပါတယ်"

"ဒါတွေဟာ အခု လောလောဆယ်အခြေအနေနဲ့ ဘာမှ မပတ်သက်ဘူးလေ။ အခု ပြဿနာက အခု တို့ အရှေ့က လူတွေ အနောက်ကို ထောင်နဲ့ ချီပြီး ထွက်ပြေးနေကြတယ်။ သူတို့ တစ်တွေဟာ ထွက်ပြေးရမယ့် အရေးမှာ တစ်ဖက်က ငွေရရင် ပြီးရောဆိုတဲ့ အကူပေးနေတဲ့ အဖွဲ့အစည်းတွေဆီကို သွားရတယ်"

"ဒါမှ မဟုတ် ကွန်လင်းဆီ သွားရမယ်ပေါ့"

"ဟုတ်ပါ့ကွာ၊ ကွန်လင်းရဲ့ ကယ်ဆယ်ရေးအဖွဲ့ဟာ ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှ မယူဘူးလေ"

"သူတို့ ကတော့ ကုသိုလ်ဖြစ်ပေါ့လေ"

"ဟုတ်တယ်ကွ၊ အဲဒါကြောင့် သူတို့ အဖွဲ့က နာမည်ကောင်းလက်မှတ် ရနေတာပေါ့။ ကွန်လင်းက ကယ်ဆယ်ရေးသူရဲ့ ကောင်းကြီး ဖြစ်နေတာပေါ့။ လွန်ခဲ့တဲ့ လေးလကပဲ သူ့ပုံကို မျက်နှာဖုံးမှာ တင်ပြီး လိုက်ဖ်မဂ္ဂဇင်းက ထုတ်ခဲ့သေးတယ်လေ။ မနှစ်က သူ့ကို ငြိမ်းချမ်းရေးနိဘယ်ဆု ပေးမယ်လို့ တောင် စီစဉ်ခဲ့ကြသေးတယ်။ သာသနာပိုင်အဖွဲ့က

ထောက်ခံချက် မပေးလို့ သာပေါ့"

"ဟုတ်ပါတယ်။ သူကလည်း ဒီတစ်ခါပဲ သာသနာပိုင်အဖွဲ့ကို ပြန်သတိထားမိတာပဲနဲ့ တူပါရဲ့ "

"ထားပါလေ၊ နောက်လထဲမှာ အမေရိကန်သမ္မတ ဘာလင်ကို လာမယ်ဆိုတာ ကြားပြီးပြီလား"

"ဟုတ်ကဲ့ ၊ ကြားပါတယ်"

ချယ်ယာမင်းကြီးသည် ဒေါနည်းနည်းပွ လာပြီ ဖြစ်၏။ သူသည် ပါတီဝင်ကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်သည် ။ ကျူးဘားအရေးအခင်းမှာ ထောင်ထောင် ထောင်ထောင် ဖြစ်နေသော အမေရိကန်သမ္မတကို ကြည့်၍ မရ။

ထို့ကြောင့် သူက -

"တကယ်လို့ သာ ဖာသာကွန်လင်းကို ပြည်သူ့တရားခွင်မှာ တင်ပြီး သူလုပ်ခဲ့တဲ့ အလုပ်တွေဟာ အမေရိကန် စီအိုင်အေအဖွဲ့အစည်းရဲ့ ညွှန်ကြားမှုအရ လုပ်ခဲ့တာပါဆိုတာ ဝန်ခံနိုင်ခဲ့ရင် ကမ္ဘာ့အလယ်မှာ အမေရိကန်တွေ အရှက်ဖြန်းဖြန်းကွဲတော့မှာ ပဲ။ ဒါဆိုရင် အမေရိကန်သမ္မတ ဘာလင်ကိုလာတဲ့ နိုင်ငံရေးပြဿနာလည်း လုံးဝ ကျဆင်းသွားမယ် မဟုတ်လား"

"ဟုတ်ကဲ့ ၊ ကျွန်တော် နားလည်ပါပြီ"

"နားလည်ရုံနဲ့ မပြီးဘူးကွ၊ ကြွက်တွေကို ထောင်ချောက်ထဲမှာ ထည့်၊ ခွေးတွေကို ခေါင်းလောင်းသံကြားရင် သွားရည်ကျဆိုတဲ့ သမားရိုးကျ စိတ္တဗေဒနည်းတွေကို ကျုပ်လည်း နားလည်တယ်။ တကယ် လိုအပ်တာက မင်းအနေနဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်ကို တကယ်ပဲ

ပြောင်းနိုင်မလား ဆိုတာပဲ။ ဒါမှ ဖာသာကွန်လင်းဟာ ကမ္ဘာ့ဓာတ်ပုံဆရာ သတင်းထောက်တွေရှေ့မှာ သူဟာ အနောက်ကမ္ဘာရဲ့ သူလျှို့ဝှက်တစ်ယောက်လို့ ဝန်ခံနိုင်မှာ ကွ"

ဟယ်ရီဗင်ဘူရင်းသည် လည်း သူ့အလုပ်ကို ထိခိုက် လာပြီဖြစ်၍ ဒေါပွ လာပြီ ဖြစ်သည် ။ သူက -

"ဒီ မှာ ခင်ဗျ၊ ကျွန်တော့်ကိုသာ အချိန်လိုအပ်သလောက် ပေးမယ်ဆိုရင် မာရ်နတ်ကိုတောင် သူ့ကိုယ်သူ ဘုရားသခင်ဖြစ်တယ်၊ ရေ ပေါ် မှာ လမ်းလျှောက်နိုင်တယ်ဆိုတဲ့ တန်ခိုးပြဋိဟာတွေ ပြနိုင်တယ်လို့ ထင်အောင် ကျွန်တော် လုပ်ပြနိုင်ပါတယ်"

သည် တွင် ဗိုလ်မှူးကြီးကလိန်းက ဝင်၍ -

"အဲ ဒီ မှာ ပြဿနာရှိတာပေါ့၊ ကျုပ်တို့ မှာ အချိန်မရှိဘူးလေ။ ကင်းဘဲလ်ရဲ့ သမီးနဲ့ သူ ထောင်ချောက်ကြောင့် မိလာတာက တစ်ခု၊ အခြားပြဿနာတွေက သောင်းခြောက်ထောင်လောက် ရှိလာဦးမယ်၊ ကွန်လင်းရဲ့ အဖွဲ့အစည်းအနေနဲ့ ကွန်လင်းပျောက်သွားတာကို ငြိမ်နေကြမလား၊ ရက်မကြာမီ အတွင်းမှာ ပြဿနာရှုပ်ထွေးလာနိုင်တယ်နော်၊ အဲ...နောက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ ဘက်မှာ လည်း သစ္စာဖောက်ဆိုတာတွေက ရှိနိုင်သေးတယ်"

ချယ်ယာမင်းကြီးက ဒေါပွ၍

"ဒါတွေကို ကျုပ် သိပါတယ်၊ ကျုပ်က သောက်ရူးမဟုတ်ပါဘူး အခု မင်းပြောတာ သူတို့ အနောက်ကမ္ဘာက အဖွဲ့အစည်းတစ်ရပ်ရပ်က သိ သွား မှာ ကို ပြောတာ မဟုတ်လား၊ ဒီမယ် ငါ့လူ.. စိတ်ချ၊ အနောက်အုပ်စုက လူတွေ ဖာသာကွန်လင်း ပျောက်ဆုံးသွားတဲ့ ကိစ္စမှာ ဘယ်နည်းနဲ့ မှ တရားဝင် မလုပ်ရဲဘူး၊ အမေရိကန်တွေနဲ့

ဆိုဗီယက်ယူနီယံနဲ့ သင့်မြတ်တယ်၊ ငြိမ်းချမ်းစွာ ပူးတွဲ နေထိုင်ရေးကို လုပ်နေကြတယ် မဟုတ်လား၊ သာသနာပိုင် ရဟန်းမင်းကြီးကလည်း အရှေ့အုပ်စုနဲ့ ပြေလည်အောင် လုပ်နေကြတာကွ၊ သူတို့ အနေနဲ့ ဘာ ပြော နိုင် မှာ လဲ။ ကွန်လင်းဆိုတဲ့ ဘုန်းကြီး မရှိဘူးဆိုတာပဲ ပြောနိုင်မယ်။ နောက်ဆုံးစကား ပြောမယ်ကွာ၊ တကယ်တမ်း ပြောရမယ်ဆိုရင် ကွန်လင်းဟာ ဘာကြောင့် အရှေ့ဂျာမနီထဲ ရောက်လာ၊ ဝင်လာတယ်ဆိုတာကိုကပဲ သူတို့ အနေနဲ့ ပြောရခက်တဲ့ ကိစ္စကွ"

ပြောပြောဆိုဆို သူ့စကားနှင့်သူ သဘောကျရင်း ပြုံးလိုက်၏။

ကလိန်းက ဝင်၍ -

"ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျ၊ ဟုတ်ပါတယ်"

ချယ်ယာမင်းကြီးသည် ပြုံးပြုံးပင် ဆက်၍

"ကျုပ်အနေနဲ့ လည်း ဗိုလ်မှူးကြီးရဲ့ အစဉ်အလာကြီးတဲ့ တာဝန်ကျေပွန်စွာ ထမ်းဆောင်နိုင်တယ်ဆိုတဲ့ အရည်အချင်းကို ယုံပါတယ်ကွာ"

တစ်ခန်းလုံးသည် ငြိမ်သက်သွား၏။

ချယ်ယာမင်းကြီးက မျက်မှန်ကို နှာခေါင်းထိပ်မှာ ပြန်တင်ရင်း ဗင်ဘူရင်းကို ကြည့်၍ -

"မောင်ရင့်ကို အချိန် တစ်လ ပေးမယ်၊ အမေရိကန်သမ္မတ ဘာလင်ကို မလာခင် ဒါပဲ။ ဗိုလ်မှူးကြီးကလိန်း၊ လိုအပ်တဲ့ စာရွက်စာတမ်းတွေ အသင့်ရှိတယ် မဟုတ်လား"

"ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျ"

ကလိန်းသည် အသင့်ရှိနေသော စာရွက်စာတမ်းများကို ထုတ်ပေးရာ ချယ်ယာမင်းကြီးက တစ်ရွက်ပြီး တစ်ရွက် လက်မှတ်ထိုးလိုက်၏။

"ကဲ - မင်းကို တာဝန်အပြည့်အဝ လွှဲလိုက်ပြီ။ လိုအပ်တဲ့ စစ်ဘက်ရော၊ မြို့နယ်ကရော အားလုံး အာဏာကုန်အပ်လိုက်တာပဲ။ လိုအပ်သလို ပြည့်ပြည့်ဝဝ ကောင်းကျိုးရှိအောင် အသုံးချပေတော့"

ဗင်ဘူရင်းသည် စာရွက်များကို ပြန်ယူလိုက်၏။ နှုတ်မှ ဘာတစ်ခွန်းမှ မဟာ။ ဗိုလ်မှူးကြီးကလိန်းက နံရံမှ ချိတ်ထားသော ချယ်ယာမင်းကြီး၏ အပေါ်ကုတ်ကို ယူလာ၍ အနားမှာ ရပ်သည် ။ ချယ်ယာမင်းကြီးသည် ထိုင်ရာမှ ထ၍ အပေါ်ကုတ်ကို ဝတ်လိုက်၏။

"အောင်မြင်ရင်တော့ အားလုံး စိတ်ချမ်းသာရမှာ ပေါ့ကွာ၊ မအောင်မြင်ရင်တော့ သိတယ် မဟုတ်လား"

ချယ်ယာမင်းသည် ဦးထုပ်ကို ကောက်ဆောင်းကာ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားလေ၏။

ကျန်ရစ်သူ နှစ်ဦးအနက် ကလိန်းက-

"ကဲ- မိတ်ဆွေကြီး၊ ဇာတ်လမ်းကတော့ စပြီဗျို့"

ဟု ပြော လိုက်လေ၏။